

Η

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΙΘΜ. 16 — Δεκέμβριος 1842 — ΤΟΜ. Β

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΛΟΓΙΚΗΣ.

Μάθημα Γ'.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΜΑΣ.

Αἱ ἰδέαι μόναι ἤθελον εἶσθαι μηδὲν σχεδόν, ἀν δὲν ἠδυνάμεθα καὶ νὰ τὰς διακοινωνῶμεν εἰς τοὺς ἄλλους. Καθότι ἕκαστος ἤθελε περιορίζεσθαι εἰς μόνην τὴν πείραν του, καὶ αἱ ἀνακαλύψεις τοῦ νοός μας ἤθελον χάνεσθαι μεθ' ἡμῶν. Ἄλλ' ἡ φύσις προσδιόρισσα τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζῶσιν εἰς κοινωνίαν, τοὺς ἔδωσε καὶ τὰ μέσα τοῦ νὰ γνωστοποιᾷσι τοὺς στοχασμούς των καὶ νὰ ἐννοᾷσι τοὺς τῶν ἄλλων. Τὰ μέσα ταῦτα εἶναι τὰ σημεῖα τῶν ἰδεῶν μας.

Εἶναι δὲ τὰ μέσα ἢ φυσικὰ ἢ κατὰ προαίρεσιν.

Φυσικὰ μέσα λέγονται ὅσα ἔχουσιν ἀφ' ἑαυτῶν ἰδίαν τι νὰ σημασίαν εἰς τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἀπατάται. Οὕτως, οἱ στεναγμοὶ εἶναι φυσικὰ σημεῖα τῆς θλίψεως, ἡ ἀναπνοὴ εἶναι τὸ φυσικὸν σημεῖον τῆς ζωῆς.

Τὰ κατὰ προαίρεσιν σημεῖα δεικνύουσι μόνον τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν θέλομεν νὰ δώσωμεν εἰς αὐτά. Κλάδος ἐλαίας, παραδ. χάρ. εἶναι τὸ σημεῖον τῆς εἰρήνης· τὰ τρία χρώματα ὁμοῦ συννηωμένα, (ἦτοι τὸ ἐρυθρὸν, τὸ λευκὸν καὶ τὸ κυανοῦν) εἶναι σημεῖα τοῦ Γαλλικοῦ συντάγματος.

Τὰ σημεῖα τῶν ἰδεῶν μας παριστάνονται διὰ τριῶν εἰδῶν· διὰ σχημάτων, διὰ λόγου καὶ διὰ γραφῆς.

Σχήματα λέγονται κινήσεις τις ἢ θέσεις δεδομένη εἰς τὸ

σώμα μας, διὰ νὰ διακοινωνῶμεν τοὺς στοχασμούς μας. Ὁ ἄνθρωπος, παραδ. χάρις, μετὰ δυνατὴν πτώσιν φέρει ταχέως τὰς χεῖρας καὶ τὰ βλέμματά του εἰς μέρος τι τοῦ σώματός του, φανερώνει ὅτι τὸ μέρος τοῦτο ἐπληγώθη — Τὰ ἔθνη ἅτινα ὀφείλουσι ζωηροτέραν φαντασίαν εἰς τὸ κλίμα των μεταχειρίζονται συχνότερον τὸ μέσον τοῦτο πρὸς διακοίνωσιν τῶν ἰδεῶν των. Οἱ προφῆται, παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, διὰ νὰ γνωστοποιήσωσι τὴν δουλείαν δι' ἧς ἐφοβερίζετο τὸ ἔθνος των, διήρχοντο τὰς πόλεις ἔχοντες ἐπιφορτισμένον τὸν τράχηλόν των μὲ ἀλύσεις. Εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἔθνικῶν, οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο διὰ σχημάτων, ἅτινα ἐπροξένουν πλειότεραν ἐντύπωσιν εἰς τὴν πυρὰν φαντασίαν τῶν Ἀνατολικῶν. Εἰς τὰ θεάτρα τῶν Ῥωμαίων, ἡ τέχνη τοῦ νὰ ἐξηγῶνται διὰ σχημάτων, καλουμένη παντομιμητικὴ, εἶχε φθάσει εἰς τὸν ὑψιστὸν βαθμόν. Ἰδέαν ταύτης δυνάμεθα νὰ λάβωμεν ἐκ τῶν ἀναφερομένων περὶ τοῦ Κικέρωνος καὶ τοῦ Ῥοσκίου. Ὁ Κικέρων ἐπρόφρα φράσιν τινὰ τὴν ὁποῖαν εἶχε συνθέσει, καὶ εὐθὺς ἐκεῖνος παρίστα τὸ αὐτὸ νόημα διὰ τῶν σχημάτων του. Ὅτε δ' ὁ Κικέρων ἔκαμνε μεταλλαγὰς τινὰς εἰς τὴν αὐτὴν φράσιν, ὁ κωμωδὸς, διὰ νέων σχημάτων, παρίστα τὴν μεταλλαγὴν ταύτην πιστῶς. Ἡ Θανμάσιος αὕτη τέχνη μᾶς ἐξηγεῖ διατὶ ὁ λαὸς τῆς Ῥώμης ἔτρεχε μετὰ τοσαύτης μανίας εἰς τοὺς παντομίμους. — Παρίστων οὗτοι ὀλοκλήρους τραγωδίας καὶ κωμωδίας διὰ σχημάτων, χωρὶς νὰ μεταχειρίζωνται διόλου τὸν λόγον, καὶ αἱ παραστάσεις αὗται τοσοῦτον μέγα ἀποτέλεσμα ἐπέφερον εἰς τὸν λαόν, ὥστε ἦτον ἀνάγκη νὰ κάμωσι νόμους διὰ νὰ μετριάσωσι τὸν ἐνθουσιασμόν μὲ τὸν ὁποῖον ἔτρεχον εἰς αὐτάς. Ὁπου ὅμως ἡ φαντασία εἶναι ταπεινότερα, τὰ σχήματα συνοδεύοντα ἀπλῶς μόνον τοὺς λόγους, παρέχουσι μεγάλην εἰς αὐτοὺς ἐνέργειαν.

Τὰ σχήματα εἶναι μέρος οὐσιῶδες εἰς τὴν τέχνην τοῦ λαλεῖν τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ μὴ ἀμελῆ ὅς τις θέλει νὰ παρρησιάζηται εἰς τὸ δηρῶσιον.

Ἀκολουθεῖς θέλομεν διαλάβειν περὶ τοῦ Λόγου καὶ τῆς Γραφῆς.

ΑΙ ΚΑΛΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

■ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ Ἀρθρ. 6.

Ἡ Ζωγραφικὴ ἢ ἀπλῶς Γραφικὴ εἶναι τέχνη παριστώσα διὰ σχημάτων καὶ χρωμάτων, ἐπὶ ἐπιπέδου ἐπιφανείας, τὰ ὁρατὰ ἀντικείμενα. Δὲν περιορίζεται μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὴν παράστασιν μόνον τῶν ὑλικῶν σωμάτων καὶ μορφῶν, ἀλλὰ διὰ διαφόρων θέσεων κτλ. ἀνακαλύπτει καὶ τὰς ἀόρατους αὐτῶν δυνάμεις, τὰς διαθέσεις τοῦ πνεύματος, καὶ τὰ τοιαῦτα καθὼς ἀκόμη καὶ διὰ τοῦ σχήματος τῶν αἰσθητῶν ἀντικειμένων ἀλληγορικῶς παριστᾷ πράγματα πολὺ διάφορα τῶν ὅσα φαίνονται εἰς τὸ ὄμμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄν καὶ ἡ Ζωγραφικὴ ἀνάγεται εἰς ἀρχαιοτάτους χρόνους, μᾶς εἶναι διόλου ἄγνωστον πόθεν καὶ εἰς ποῖον ἔθνος ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς μ' ὅλον τοῦτο. Ἐναργέστατον εἶναι ὅμως ὅτι ἠῤῥαυε καὶ αὕτη ἀναλόγως τῆς προόδου τοῦ σχεδίασματος, καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ ἀπλῶς χρωματίζειν ἦτον ἀρχαιότερον τῆς κυρίως Ζωγραφικῆς. Ἄν δὲ ὑπῆρχεν ἡ τέχνη αὕτη εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰρωϊκοῦ πολέμου εἶναι ἀμφίβολον ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἐξάγεται καὶ ὅτι δὲν ἐκαλλιεργεῖτο εἰς ἄλλας χώρας.

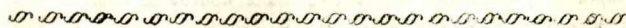
Οἱ Αἰγύπτιοι ἐγνώριζον τὴν Ζωγραφικὴν ἀρχαιότερα τῶν Ἑλλήνων, ἂν καὶ οὐχὶ ὅσον, κατὰ τὸν Πλίνιον (Φυσικ. Ἱστορ. ΛΕ' 5), ἐνόμιζον. Κατ' ἀρχὰς δὲ ἡ τέχνη παρ' αὐτοῖς ἐχρησίμευε διὰ τοὺς ναοὺς μόνον, καὶ ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ τῆς ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν οἰκοδομῶν φαινομένης καὶ τῆς ἐπὶ τῶν μουμιῶν καὶ εἰλημάτων τοῦ παπύρου. Καθὼς δὲ ὄλαι αἱ πλαστικαὶ τέχναι, οὕτω καὶ ἡ Ζωγραφικὴ ἦτον ἀτελεστάτη καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, διότι οἱ τεχνῖται μεταχειρίζοντο τὰ χρώματα μονοειδῶς, ἄνευ σκιᾶς ἢ ἀντιθέσεως τῶν σχημάτων. Λεῖψανά τινα εὐρεθέντα εἰς τὴν Αἴγυπτον φαίνονται ὡς ἐξαιρούμενα τῆς σηπειώσεως ταύτης, ἀλλὰ πιθανῶς εἶναι ἔργα Ἑλλήνων τεχνιτῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Πτολεμαίων,

Ὅτι ἡ Ζωγραφικὴ ἢ ἡ τέχνη τοῦ χρωματίζεσθαι ἤτο γνωστὴ εἰς τοὺς Χαλδαίους καὶ Ἰουδαίους φαίνεται ἐκ διαφόρων χωρίων τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ἰεζεκ. ΚΓ'. 14. Η'. 10 παραβ. Ἀριθμ. ΛΓ'. 52.

Καὶ ἡ Ζωγραφικὴ, καθὼς καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι, ἐφθασεν εἰς τὸν ὑψιστὸν βαθμὸν τῆς τελειότητός της εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τὰς κοινὰς δὲ παραδόσεις τῆς ἀρχαιότητος, ἔλαβεν ἡ τέχνη αὕτη τὴν ἀρχὴν της ἐκ τῆς σκιαγραφίας τῶν ἀντικειμένων ἐπὶ τῶν τοίχων, σημειουμένων τῶν γραμμῶν διὰ τῆς κιμωλίας ἢ τοῦ ἀνθρακός. Ἀρδικῆς ὁ Κορίνθιος καὶ Τηλεφῶν ὁ ἐκ Σικυῶνος πρῶτοι, ὡς λέγεται, ἐπέτυχον ἀκριβέστερον εἰς τὸ σχεδίασμα καὶ τὴν παραστάσιν τῆς σκιάς. Αἱ ἀρχαιόταται δὲ τῶν Ἑλλήνων ζωγραφίαι ἐγένοντο δι' ἑνὸς χρώματος μόνου, διὸ καὶ μ ο ν ο χ ρ ῶ μ α τ ο ι ἐκαλοῦντο· κυρίως δὲ μετεχειρίζοντο τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα, ὡς ὁμοιάζον κατὰ τι μὲ τὸ χρῶμα τῆς σαρκός. Πρῶτος ὁ Βουλάρχος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κανθαύλου, βασιλέως τῆς Λυδίας (720 Π. Χ.) φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη διάφορα χρώματα.

Ἡ Ἱστορία τῆς Ζωγραφικῆς διαιρεῖται εἰς τέσσαρας ἐποχὰς κατὰ τὸν Μέμην. Ἡ πρώτη τελευτᾷ μέχρι τοῦ Βουλάρχου. Ἡ δευτέρα ἐποχὴ ἐκτείνεται ἐκ τοῦ Βουλάρχου μέχρι τοῦ Ζεῦξιδος, περὶ τὰ 409 Π. Χ. Ὁ Πολύγνωτος ἦτον εἰς τῶν περιφημοτέρων ζωγράφων αὐτῆς, οὗτινος τὰς ζωγραφίας ἐθαύμασε καὶ ὁ Πλίνιος μετὰ ἑξακόσια σχεδὸν ἔτη. Περὶ τὰ τέλη τῆς ἐποχῆς ταύτης Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος διδάσκαλος τοῦ Ζεῦξιδος, μετεχειρίσθη κατὰ πρῶτον τὴν γραφίδα. Ἡ τρίτη ἐποχὴ ἀρχεῖται ἐκ τοῦ Ζεῦξιδος καὶ τελευτᾷ εἰς τὸν Ἀπελλῆν, ὃς τις ἦν. Φει περὶ τὰ 330 Π. Χ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ ταύτην ἐγέναν μεγάλαι βελτιώσεις εἰς τὴν τέχνην, μάλιστα παρὰ τοῦ Ζεῦξιδος. Ὁ Παρρῆσιος, ὁ Τιμάντης, ὁ Εὐπομπος καὶ ὁ Πάμφιλος (διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ) εἶναι οἱ ἐπισημότεροι τῆς ἐποχῆς ταύτης τεχνῖται. Ἡ τετάρτη ἐποχὴ ὀρίζεται ἐκ τῶν χρόνων τοῦ Ἀπελλοῦ, καὶ κατ' αὐτὴν

ἡ Ζωγραφικὴ ἐφθασε καὶ εἰς τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν παρακμὴν της. Ὁ Ἀπελλῆς εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην συνήνωσεν ὅλας τὰς χάριτας τῶν προκατόχων του. Ἡ ἀναδυομένη Ἀφροδίτη του, ἣτις πολὺ μετὰ ταῦτα ἠγοράσθη παρὰ τοῦ Αὐγούστου 100 τάλαντα, ἐθωρεῖτο ὡς τὸ ἀξιολογώτερον καὶ καλλίτερον ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς γραφίδος. Πρωτογένης ὁ Ῥόδιος (σύγχροτος τοῦ Ἀπελλοῦ) καὶ ὁ Νικόμαχος ἐπιῖχον τὸν δεύτερον βαθμὸν.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΣ ΙΝΔΙΑΣ.

(Ὅρ. Σελ. 56 Ἀριθμ. 14

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ—Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΙΝΔΟΣΤΑΝ.

Ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Ἰνδοσταν οἱ Πορτογάλλοι ὠφελήθησαν μεγάλως. Καθότι ὄλον ἐν γένει τὸ παλαιὸν ἐμπόριον λαμβάνον ἤδη νέαν μορφήν, ἐμελλε νὰ περάσῃ ἀπὸ τοῦ Μαύρου, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Βενετίαν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν.

Μέχρι τοῦδε ἡ Ἰταλία ἔχαιρεν ὄλον τὸ ἀνατολικὸν ἐμπόριον. Ἡ δεσποτικὴ Βενετία καὶ ἡ ἀλαζῶν Γένοβα εἶχον αὐτόθεν ἐξαντλήσειν τὴν δύναμιν καὶ τὰ πλοῦτη των. Τὰ ἐμπορικὰ αὐτῶν καταστήματα εὐρίσκοντο ἀλληλεπιδέτως καθ' ὅλην τὴν Μεσόγειον, καὶ ἐπεκτείνοντο μέχρι τῆς Μοσκοβίας καὶ Νορβηγίας. Τὸ κέντρον δ' αὐτῶν ἦτον ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ ὁ Εὐξείνιος Πόντος ἐνθα ἐλάμβανον τὰ τοσοῦτον ἀξιόλογα προϊόντα τῶν Ἰνδιῶν.— Αἱ συγκοινωνίαι μ' ὅλα ταῦτα ἦσαν καθ' ὅλα δύσκολοι ἦτον ἀνάγκη νὰ κάμωσι μακρὰς περιστροφὰς, νὰ ὑποφέρωσι τὰς δαπάνας καὶ τὰς ἀργοπορίας τῆς ἐσωτέρας Θαλασσοπλοίας, καί, τὰς ἀβεβαίους ὁδοπορίας τῶν καραβανίων, νὰ ὑπο-

μένωσι διαφόρους δυσκολίας εἶτε ἐκ τῶν ἐπιστατῶν, εἶτε ἐκ τῶν Τούρκων καὶ τῶν Ἀράβων, καὶ νὰ ὑποκύπτωσιν εἰς ἀπείρους κινδύνους τῆς ἐρήμου. Αἱ πραγματεῖαι τῶν Ἰνδιῶν ὤφειλον μὲ μεγάλας χρονοτριβὰς νὰ διέρχωνται διὰ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, τοῦ Εὐφράτου, τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Ὄξου διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν Κασπίαν ἢ εἰς τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν. Ἀφοῦ δὲ οἱ Σουλτάνοι τῆς Αἰγύπτου, καθυπέβαλον καὶ τοὺς Ἀραβας, τὸ ἐμπόριον ἐπασχεν ἀκόμη μεγαλύτερας δυσκολίας. Τὰ προϊόντα ἐπρεπε νὰ μετακομίζωνται διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, ἢ διὰ τῶν καμήλων νὰ φέρονται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, καὶ ἐκ τῆς Αἰγύπτου νὰ περῶσιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἰταλῶν ἐμπόρων ἢ τῶν Λομβαρδῶν, ὡς ἐκαλοῦντο τότε παρὰ τῶν βορείων κατοίκων τῆς Εὐρώπης.

Μόνη ἡ Θάλασσα ἔμελλεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν μακρὰν ταύτην διάβασιν, καὶ τὸ ἐμπόριον διέχυνεν ἤδη τοὺς Φησαυροὺς του εἰς νέον τόπον. Οἱ Μαῦροι δὲν ἔλειψαν νὰ ἐννοήσωσι πόσῃ ζημίαν ἤθελον λάβειν ἐκ τούτου, διὸ καὶ παντὸς εἶδους δόλους καὶ ἀπάτας μετεχειρίσθησαν διὰ νὰ ἐξολοθρεύσωσι τοὺς νεωστὶ ἐλθόντας ἄρπαγας. Καὶ ὁ Γάμας προΐδε πόσον ἡ Πορτογαλλία ἐπρεπε νὰ φοβῆται ἐξ αὐτῶν ὅθεν καὶ ἐνόμισεν ἀναγκασιότατον νὰ κερδίσῃ κατὰ πρῶτον τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἐγκαινοκατοίκων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὸ Ἰνδοστὴν διηρεῖτο εἰς πλῆθος βασιλείων ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἦσαν καὶ ἄλλοι ὑποτελεῖς. Εἷς ἐκ τῶν βασιλείων τούτων ἦτον ὁ αὐτοκράτωρ ἡ Ζαμορίνος τῆς Καλικούτας, βασιλευῶν ἐπὶ τοῦ Κανανῶρ, Κραγκανῶρ, Κοσχίνου, Πέρκας, Κουλάν καὶ Τραβαγκόρ. Ἡ πρωτεύουσα τῆς αὐτοκρατορίας του, κειμένη εἰς Μαλαβάρ, ἐχρεώσκει τὴν φήμην καὶ τὸ ἐμπόριόν της εἰς τινὰ τῶν περιφημοτέρων τῆς βασιλείων, ὅστις ἐκεῖθεν εἶχεν ἀναχωρήσει διὰ τὴν Μέκκαν. Ἡ πόλις αὐτῆ, γνωσθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Μαύρων, ἐγένετο ἀμέσως τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου καὶ μία τῶν μεγαλητέρων ἀγορῶν τῆς Ἀσίας.

Ὁ Γάμας κερδίζει τὴν φιλίαν τοῦ Ζαμορίνου διὰ τινῶν δώρων καὶ ὑποσχόμενος εἰς αὐτὸν πολλά. Τὰ πλοῖά του ἐφέραθησαν εἰς ἀσφαλῆ ὄρμην. Ἄλλ' ἐνόσω ἠτοιμάζοντο νὰ κλείσωσι καὶ τὴν συνθήκην, ὁ πρῶτος ὑπουργὸς τοῦ αὐτοκράτορος δωροδοκῆσθαι παρὰ τῶν Μαύρων ἀνατρέπει τὸ πᾶν. Ἡ συμμαχία διαλύεται, ὁ Γάμας θεωρεῖται ὡς ὑποκρυπτόμενος πειράτης καὶ συλλαμβάνεται· ἀλλ' ἀντὶ νὰ φελησῇ νὰ τὸν βοηθήσωσιν ἢ νὰ τὸν ἐκδικηθῶσιν οἱ στρατιῶταί του ἀνέπασχέ τι, διατάσσει τὸν ἀδελφόν του νὰ πλεύσῃ τάχιστα εἰς Πορτογαλλίαν καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν βασιλεῖα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του.

Διὰ τοῦ μέσου τούτου ὁ Γάμας δὲν ἀμφίβαλλεν ἀνάβη τὴν ἐλευθερίαν του βιάζει τὸν Ζαμορίνον νὰ δόσῃ τοὺς ὁποίους εἶχε λάβειν ὀμήρους καὶ νὰ δεχθῇ τὴν συμμαχίαν του· ἀναλαμβάνει τὴν εἰς τὴν Εὐρώπην ὁδὸν, περὰ τὸ ἀκρωτήριον (20 Μαρτ. 1799), καὶ ἐπανέρχεται εἰς Πορτογαλλίαν, ἀνευφημούμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὅλου ὅστις ἦτον ἤδη ἐκβεβαχυμένος δι' αὐτόν. Ἦξιζε δὲ τὸν θρίαμβον τούτον, καθότι ἐδίδεν εἰς τὴν πατρίδα του τὰ τοσοῦτον ἄφθονα πλοῦτη τῆς Ἀσίας.

Η ΠΑΙΔΕΙΑ.

Μόνη ἡ καλλιέργεια τῶν δυνάμεων καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν δυνατὴν ἐντέλειαν. Ἐνας ἄνθρωπος ἀπαίδευτος, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ὀνομάζῃται ἄνθρωπος· ἡμπορεῖ περισσότερον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐν ζῶον τὸ ὁποῖον μόλον ὅτι ἡ φύσις τὸ ἐπρόκισε μὲ ἔλα τὰ μέσα εἰς τὸ νὰ γένη ἄνθρωπος, μόλον τοῦτο φεληματικῶς εὐχαριστεῖται νὰ μένῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀλόγων ζῶων. Ἡ οὐσία τοῦ ἀνθρώπου συνίσταται εἰς τὸ νὰ δύναται νὰ τελειοποιηθῇ. Ὁλος ὁ διεργανισμὸς του εἶναι εἰς τὸ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος δύναται νὰ κατακτήσῃ τὸ πᾶν.

Είναι πολλά αξιοπερίεργος ἡ ἐπίρροή τῆς παιδείας εἰς τὴν μακροβιότητα. Νομίζουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅτι ἀδυνατεῖ καὶ ὀλιγοστεύει τὴν ζωὴν, τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές, εἰμὴ μόνον ὅταν κάμνωμεν κατὰ χρῆσιν τῆς σπουδῆς, ἢ ὅποια μαλθακίζει καὶ ἀπογυμνακίζει τὸν ἄνθρωπον. Καθὼς ἡ ἀπόλυτος ὀκνηρία εἶναι βλαβερὰ, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ ὑπερβολικὴ σπουδὴ καὶ τὰ δύο ἄκρα ἐναντία ὀλιγοτεύουσιν ἐξ ἴσου τὴν ζωὴν. Ὁ ἄνθρωπος ὅς τις ἐχαυνώθη κατὰ πολλὰ, καὶ τοῦ ὁποῦν τὰ αἰσθήματα εἶναι καθ' ὑπερβολὴν ἀνεπτυγμένα, δὲν φθάνει εἰς τὸ ἔσχατον τέρμα τῆς ζωῆς του. καθὼς καὶ ἕνας ἄγριος ἐν ᾧ ἀρμόδιος βαθμὸς καλλιέργειας τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ ἁρμονικὴ ἀνάπτυξις ὅλων τῶν δυνάμεων, εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀποκτήσῃ τὰ κέρδη τὰ ὅποια θέλουσι τὸν διακρίνει ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα.

Δὲν εἶναι ἀνωφελές τὸ νὰ φανερώσωμεν τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἡ παιδεία καλῶς ἐννοουμένη ἔχει ἐπίρροήν εἰς τὴν μακροβιότητα, διὰ νὰ ἡμποροῦμεν νὰ τὴν διακρίνωμεν ἀπὸ τὴν κακῶς ἐννοουμένην παιδείαν.

Ἡ παιδεία ἀναπτύσσει ἐντελῶς τὰ ὄργανα, εἰς τρόπον ὥστε πολλαπλασιάζει τὰς πηγὰς τῆς εὐφροσύνης καὶ τὰ μέσα τῆς σωματικῆς θρέψεως. Πόσα μέσα ἔχει ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑγίαν του, τὰ ὅποια στερεῖται ὁ ἄγριος.

Μαλακώνει τὰς ἴνας, καὶ ἐπομένως ἐλαττώνει τὴν ὑπερβολὴν τῆς σκληρότητος ἢ ὅποια γίνεται ἐμπόδιον εἰς τὴν μακροβιότητα. Μᾶς προφυλάττει ἀπὸ ὅλας τὰς ἐξολοθρευτικὰς αἰτίας ὅσαι ἐλαττώνουσι τὴν ζωὴν τῶν ἀγρίων, δηλονότι τὸ ὑπερβολικὸν ψύχος, τὴν ὑπερβολικὴν ζέσθην, τὰς ἀκρασίας τοῦ ἀέρος, τὴν πείναν, τὰ δηλητήρια φάρμακα, κ. τ. λ. Μᾶς μανθάνει νὰ ἰατρεύωμεν τὰς ἀσθενείας καὶ νὰ βοηθῶμεν τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας.

Μᾶς διδάσκει νὰ ὑποτάττωμεν τὰ πάθη ὑπὸ ζυγὸν τοῦ

λογικοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς. Μᾶς μανθάνει νὰ ὑποφέρωμεν τὴν δυστυχίαν μὲ γενναϊότητα, νὰ μὴν ὀργιζώμεθα διὰ ὕβρεις τὰς ὁποίας μᾶς διευθύνουν, κ. τ. λ.

Ὑποχρεώνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ συνέρχωνται καὶ νὰ συγκροτοῦν ἐν σῶμα ἔθνικόν, καὶ κοινωνίαν, χωρὶς τῆς ὁποίας δὲν ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ μῆτε ἀμοιβαία βοήθεια, μῆτε διοικήσεις, μῆτε νόμοι. Μὲ τοῦτον τὸν τρόπον συντείνει ἐκ τοῦ πλαγίου εἰς τὸ νὰ μακρύνῃ τὴν ζωὴν μας.

Τέλος πάντων ἡ παιδεία μᾶς κάμνει νὰ γνωρίσωμεν ἅπειρα συμφέροντα ἀπὸ τὰ ὅποια εἰς μὲν τὴν νεότητα δὲν ἔχομεν ἀνάγκην, εἶναι ὅμως ὠφελιμώτατα εἰς τὴν προβεβηκυῖαν ἡλικίαν. . . .

(Ὑγιονομ. Αρχιγέν. Σαράντ.)

ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΕΞΟΦΛΗΣΕΩΣ.

Τῷ Κ. Βενιαμίν Ουέββφ.

Πάρισι, 22 Ἀπριλ. 1734.

Ἀκριβέμου Κυριε,

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου τῶν 15 τοῦ τρέχοντος, μετὰ τοῦ ἐσωκλείστου σου ὑπομνήματος, καὶ ἐλαλήθην μεγάλως βλέπων τὴν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεισαι δεινὴν θέσιν. Ἐντὸς τῆς παρουσίας σ' ἐσωκλείω δέκα χρυσοῦς λουδοβίκους ἄλλα δὲν ἐννοῶ ὅτι σὲ χαρίζω τὴν ποσότητα ταύτην, ἀλλὰ μόνον σὲ τὴν δανείζω. Ἀφοῦ κατενοδοθῆς εἰς τὸν τόπον σου, μετὰ τῆς καλῆς φήμης τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνεις, δὲν θέλεις λείψαι νὰ εὐρῆς ἔργον τι, δι' οὗ θέλεις εἶσθαι εἰς κατάτασιν ἀκολούθως νὰ πληρώσῃς ὅλα σου τὰ χρέη. Τότε ἂν εὐρῆς τίμιον τι ὑποκειμενον εἰς τὴν αὐτὴν ἀμνηχανίαν τὴν ὁποίαν εἶσαι καὶ τώρα, λάβε τὴν καλωσύνην νὰ μ' ἐξοφλήσῃς, δίδων εἰς αὐτὸν τὴν ἰδίαν ταύτην ποσότητα, ἀλλὰ μὴ λείψῃς συγχρόνως νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς ὅτι ἀμέσως ὅταν ἐγκολυθῇ καὶ αὐτός, νὰ πληρώσῃ τὴν αὐτὴν ποσότητα εἰς ἄλλον. Οὕτως ἐλπίζω ὅτι οἱ δέκα χρυσοῖμοι λουδοβίκοι θέλουσι περάσειν ἀπὸ πολλὰς χεῖρας, μέχρις οὗ νὰ καταστήσωσι εἰς τινα ἀχθοφόρον ὅτι θέλει ἐμποδίσῃ τὴν περιστροφὴν των. Ἴδου ποῖον στρατηγικὸν ἔργον ὡστε δι' ὀλίγων χρημάτων νὰ πράξῃ μικρὸν τι ἀγαθόν. Δὲν εἶμαι ἀρετὰ πλούσιος ὥστε νὰ δαπανῶ εἰς ἀγαθοεργίας διὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ καταφυγῶ εἰς τὴν ποιηρίαν, καὶ ἐκ μηδαμινῶ τιμῶν πράγματος νὰ ἐξάξω τινὰ ὠφέλειαν. Εὐχομαί δὲ νὰ ἐπιτύχῃς καθ' ὅλα.

B. Φραγκλίνος.

ΧΡΕΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΝΑ

ΘΗΛΑΖΩΣΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΩΝ.

— Οὐκ ἄρα σοι γε πατήρ ἦν ἱππότα Πηλεΐς,
 Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, γλαυκὴ δὲ σ' ἔτικτε θαλάσση,
 Πέτραι τ' ἠέβηται, ὅτι τοιούτος ἐστὶν ἀπηνής.

Ὅμηρ. Ἰλιάδ. Π. 33.

Μία τῶν μεγαλητέρων καταχρήσεων ἐκ τῶν ὄσας ὀφείλομεν νὰ καταδιώκωμεν αὐστηρῶς εἶναι ἡ ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον περιθαλπομένη πρὸς τινων μητέρων τοῦ νὰ μὴ θηλάζωσιν αἱ ἴδιαι τὰ τέκνα των. — Πόσον ἐλεεινὸν ἐπ' ἀληθείας καθίσταται, μητέρες προικισμένοι μ' ἀπάσας τὰς τελειότητας καὶ εὐλογίας τῆς Φύσεως, ν' ἀποσπῶσιν ἐκ τῶν τρυφερῶν μαστῶν των τὰ ἀθῶα καὶ τὰ ἄξια συμπαθείας βρέφη των, καὶ νὰ παραδίδωσιν αὐτὰ εἰς γυναῖκας αἰτινες (χίλια ἐπὶ μιᾶς) οὔτε κατὰ τὴν υγείαν καὶ κρᾶσιν τοῦ σώματος, οὔτε κατὰ τὰς διαθέσεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦς ἔχουσι τὴν ἀπαιτουμένην ἐντέλειαν, καὶ ὡς πρὸς τὴν ἡθικὴν των μόρφωσιν εἶναι ἐλλειπέσταται, καὶ δεικνύουσιν ἀγάπην εἰς τὰ νήπια μόνον καὶ μόνον διὰ τὸν διδόμενον μισθόν! Αἱ τροφοὶ τῶντι καλῶς θεωρούμεναι ὁμοιάζουσιν ἀπαρλλάκτως τὴν γῆν τοῦ Αἰσώπου. Καθὼς ἐκεῖνη δὲν στέργει ν' ἀναθρέψῃ τὸ ἐξ ἄλλης γῆς μεταφυτευόμενον φυτὸν, μόνον διότι δὲν εἶναι ἴδιον αὐτῆς προῖον, οὕτω καὶ αὐταὶ δὲν δύνανται βέβαια νὰ περιθάψωσι προσηκόντως ἄλλης κοιλίας γεννήματα. Παρεκτός δὲ τούτου πόσον ἀληθεύει καὶ ἡ παρατήρησις ὅτι τὰ τέκνα, ἐκθηλάζοντα τὸ γάλα τῆς τροφοῦ, συνεκθηλάζουσι καὶ πᾶν βάνουσον καὶ κακὸν αὐτῆς ἰδίωμα! Ποσάκις βλέπομεν ὅτι τὸ πρόβατον παρ. χάρ. ἐκθηλάζον τὴν αἶγα, μεταβάλλει οὐχὶ μόνον τὴν φύσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ δέρμα ἀκόμη καὶ τὸ ἔριον εἰς τὸ εἶδος τῆς αἰγός! Πόσῃ δὲ μεγάλῃ δυνάμει ἔχει ἡ τροφὸς νὰ ἐγγέῃ εἰς τὸ νήπιον μετὰ τοῦ γάλακτος τῆς καὶ τὰς ιδιότητας καὶ τὰς διαθέσεις τῆς ψυχῆς τῆς φαίνεται κατ' ἐκείστην. Ἐκ τούτου δ' ἔλαβε τὴν ἀρχὴν καὶ

τὸ ἐκπαλαι λεγόμενον περὶ τῶν ἐκ φύσεως κακοποιῶν, ὅτι δηλαδὴ "ἐθήλασαν τὴν κακίαν των μετὰ τοῦ γάλακτος τῆς τροφοῦ των, ἢ ὅτι ἀνετρέφθησαν παρά τινος ζῶου." Ὁ Ψεν καὶ ὁ Ῥωμύλος καὶ ὁ Ῥώμος λέγεται ὅτι ἀνετρέφθησαν ὑπὸ λύκου, Τήλεφος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ ἐλάφου, Πελλίας, ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὑπὸ θηλείας ἵππου, καὶ ὁ Αἰγισθος ὑπὸ αἰγός, οὐχὶ ὅτι ἐπ' ἀληθείας ἐθήλασαν τοιαῦτα ζῶα, καθὼς τινες ἐφαντάσθησαν, ἀλλὰ διότι αἱ τροφοὶ αὐτῶν ὁμοιάζον τὰ τοιαῦτα ζῶα κατὰ τὰ φυσικὰ τῆς ψυχῆς των ἰδιώματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐνεστάλαξαν εἰς αὐτούς.

Ἄπειρα παραδείγματα εὐρίσκομεν καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὴν καθημερινὴν πείραν ὅτι τὰ βρέφη πραγματικῶς συνεθήλασαν τὰ πάθη καὶ τὰς κακὰς ἐξεις τῶν τροφῶν των, ὡς τὸν θυμὸν, τὸν φόβον, τὴν μελαγχολίαν, τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ Διόδωρος ἀναφέρει ὅτι ἡ τροφὸς Νέρωνος τοῦ αυτοκράτορος ἦτον ἐκδοτος εἰς τὴν μέθην, τὴν ὁποίαν συνήθειαν καὶ ὁ Νέρων ἐδέχθη παρ' αὐτῆς, καὶ τοσοῦτον φιλοπότης κατήτησεν, ὥστε ἀντὶ τοῦ **Τι βέριος Νέρων** ἐκαλεῖτο **Βι βέριος Μέρων**. Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἀναφέρει καὶ περὶ τοῦ Καλιγόλα, προκατόχου τοῦ Νέρωνος, ὅτι ἡ τροφὸς αὐτοῦ ἐσυνείδιζε νὰ χρίῃ τὰς θηλάς τῶν ματῶν τῆς διὰ τοῦ αἵματος, ὥστε νὰ τὰς πιάνῃ εὐκολώτερον ὁ Καλιγόλας, τὸ ὁποῖον τὸν ἐκάμε τοσοῦτον αἰμαβόρον καὶ τοσοῦτον σκληρὸν μετὰ ταῦτα, ὥστε οὐχὶ μόνον ἐξετέλει τοσοῦτους φόνους ἰδιοχείρως, ἀλλ' ἐπεθύμει ἀκόμη ὥστε καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶχον μίαν κεφαλὴν διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ τὴν κόψῃ διὰ μιᾶς. Τοιαῦτα δὲ διαφθορὰς παραδείγματα ἐκπληττουσι μεγάλως τοὺς γονεῖς οἵτινες καὶ δὲν δύνανται διόλου νὰ ἐννοήσωσι διὰ τίνα λόγον παρ. χάρ. ἄλλα μὲν ἐκ τῶν τέκνων των λαμβάνουσι κλίσιν εἰς τὸ κλέπτειν, ἄλλα δὲ καθιστῶνται φίλοινα, σκληρὰ, ἠλίθια κτλ. — Δυνάμεθα δ' ἀκόμη ν' ἀποδείξωμεν ὅτι τὰ βρέφη μ' ὅλον ὅτι γεννῶνται ἀπὸ ὑγιεῖς καὶ εὐρώστους γονεῖς, πολλάκις γίνονται ἀσθενῆ καὶ ἀδύνατα ἐκ τῶν

τροφῶν των! Πόσα παιδιά βλέπομεν ἐπ' ἀληθείας καθ' ἐκάστην ὅτι λαμβάνουσι διάφορα πάθη, μόνον και μόνον διότι θηλάζουσι τὰς τροφούς των εἰς καιρὸν ὅτε ἢ εἶναι θυμωμένοι ἢ κυριεύονται ἀπὸ τι ἰδιαιτέρον πάθος! Καὶ τῶν-τι ὅποιαδήποτε σχεδὸν ἀταξία τῆς τροφῆς γίνεται ἀμέσως καὶ ἀταξία τοῦ παιδὸς, καὶ κατὰ δυστυχίαν ὄλαι ἐν γένει, διὰ μικρὰς ἐξαιρέσεως, αἱ τροφαὶ πάσχουσι κατὰ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. — Ἀνάγκη λοιπὸν μεγίστη αἱ ἴδιαι μητέρες νὰ θηλάζωσι τὰ τέκνα των, ἐνῶ μάλιστα ἀπεδείχθη διὰ τῆς πείρας ὅτι τὰ βρέφη ὅσα ἐκθηλάζουσιν αὐτὰς τὰς μητέρας των, εἶναι ζωηρά, εὐστροφα, καὶ χαίρουσιν ἄκραν ὑγίαν, ἐνῶ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὅσα, κατὰ δυστυχίαν των, ἀναγκάζονται νὰ ἐκθηλάζωσι τὰς τροφούς, εἶναι ὡς ζῶσαι σκιὰ μόνον, καὶ ὡς μὴ ὄριμοι καρποί. Ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι αἱ μητέρες θηλάζουσαι τὰ τέκνα των, χάνουσι τὰς σωματικὰς των δυνάμεις εἶναι πλέον διόλου ἐσφαλμένη καὶ ἀνόητος. Ἄλλως δὲ φαίνεται καὶ ἐναντίον τῆς φύσεως, ὥστε, γυνὴ ἥτις ἐννέα μῆνας ἔθρεψε τὸ τέκνον τῆς ὡς μέρος ἑαυτῆς, νὰ μὴ στέργῃ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ ἐπὶ πλέον, ἀφοῦ ἔλθῃ εἰς τὸ φῶς καὶ ζητῇ τὴν βοήθειαν τῆς. Ἡ τοιαύτη μήτηρ ὑπερβαίνει κατὰ τὴν σκληρότητα καὶ αὐτὰ τὰ θηρία ἅτινα παρέχουσιν εἰς τὰ μικράτων ὅσῃν δύναται τις νὰ φαντασθῇ περίθαλψιν, καὶ οὔτε τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς εἶναι δίκαιον νὰ δίδηται εἰς αὐτήν. Ἡ γῆ καλεῖται μήτηρ ὄλων τῶν πραγμάτων οὐχὶ διότι γεννᾷ, ἀλλὰ διότι κρατεῖ καὶ τρέφει ὅσα γεννᾷ. Δὲν ἀρνοῦμαι δὲ ὅτι κατὰ τινὰς περιστάσεις ἡ μήτηρ εἶναι ἠναγκασμένη νὰ παραδίδῃ τὰ τέκνα τῆς εἰς τὴν τροφὸν, διότι ὡς δυοῖν κακοῖν προκειμένοι, τὸ μὴ χεῖρον βέλτιον. Ἄλλ' εἰς ὅποιαδήποτε ἄλλην περιστάσιν νὰ ἐγκαταλείπῃ εἰς ξένας χεῖρας τὰ τρυφερά τῆς τέκνα, πολλάκις μάλιστα διὰ μόνον τὴν αἰτίαν νὰ λογίζεται κυρία τοῦ συρροῦ εἶναι καὶ λυπηρὸν καὶ ὄλωσ διόλου ἀνόητον.

Η ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ἌΡΘΡΟΝ Β'.

Ἡ Ἀρμενικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ τὴν ὁποῖαν ἐλάλει ὁ Νῶε.

Πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν ἤδη ἂν ἡ ἀρχαία Ἀρμενικὴ γλῶσσα, ἡ καὶ Χαϊκάνη λεγομένη, ἦγον ἡ γλῶσσα τοῦ ὠραιότερου αἰῶνος τῆς Ἀρμενικῆς Φιλολογίας, εἶναι ἡ τὴν ὁποῖαν ἐλάλει ὁ Νῶε, διὰ νὰ δεῖξωμεν ἔπειτα ὅτι αὕτη εἶναι ἡ πρώτη γλῶσσα τοῦ κόσμου. Τοῦτο δὲ δυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν διὰ πολλῶν ἐπιχειρημάτων. Καὶ πρῶτον, ἐὰν ἡ γλῶσσα τοῦ Νῶε δὲν ἔπαθεν οὐδεμίαν μεταβολὴν εἰς τὴν σύγχυσιν τῶν γλωσσῶν, καθὼς ἀπεδείξαμεν εἰς τὸ πρῶτον ἄρθρον, δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν αἰτίαν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀκολούθως μετεβλήθη. Διότι, διὰ νὰ μεταβληθῇ οὐσιωδῶς γλῶσσα ὁ λόκλῆρου ἔθνος, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ διόλου ἴχνος αὐτῆς, ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ καταστραφῇ ὁ λόκλῆρον αὐτὸ τὸ ἔθνος, καὶ νὰ καταστραφῇ οὕτως, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ οὐδεὶς ἐξ αὐτοῦ, ὅστις ἔπειτα νὰ πασχίσῃ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ ἀρχαῖον ἰδίωμα. Ἀλλὰ τοιοῦτον ἀπαίσιον συμβεβηκός, δὲ οὐ ὀλόκληρον τὸ ἔθνος τῶν Ἀρμενίων κατεστράφη, δὲν φαίνεται εἰς οὐδεμίαν ἱστορίαν. Ὁ λαὸς λοιπὸν ὅστις ἀπὸ τοῦ Νῶε βαθμηδὸν ἐπολυπλασιάσθη εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ἦτοι τὸ ἔθνος τῶν Ἀρμενίων, διετήρησε πάντοτε τὴν ὁποῖαν παρὰ τοῦ Νῶε παρέλαβε γλῶσσαν. Ἡ δὲ γλῶσσα τὴν ὁποῖαν οἱ ἀπὸ τοῦ Νῶε καὶ ἐκεῖθεν κατοικήσαντες εἰς τὴν Ἀρμενίαν ἐλάλου, ἦτον ἡ Ἀρμενικὴ. Ἄρα ἡ Ἀρμενικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ αὐτὴ τὴν ὁποῖαν ἐλάλει καὶ ὁ Ἀδάμ.

Ἄλλην ἀπόδειξιν δυνάμεθα νὰ λάβωμεν ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων τῶν πόλεων τῆς Ἀρμενίας, ἅτινα διετηρήθησαν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων εἰς τὸ ἔθνος, καὶ σημαίνουσι πράγ-

ματα συμβάντα εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Νῶε. — Ν α χ ι τ σ α β ἄ ν, παραδείγμ. χάρ, εἶναι ὁ τόπος ὅπου ὁ Νῶε μόλις ἐξελεύσθων τῆς κιβωτοῦ κατώκησε, καὶ Ἀρμ. Νάχ (*ուխ*) σημαίνει πρῶτον, καὶ Ἰσαβάν, (*Իսաւան*) κατάλυμα. — Ἀ ρ γ κ ο υ ρ ῖ, ὅπου ὁ Νῶε ἤρχισε νὰ καλλιεργῇ τὴν ἄμπελον, καὶ ἡ λέξις αὕτη εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ Ἀ ρ γ κ, (*արկ*) ἥτοι ἔβαλε, καὶ οὐ ρ ῖ, (*ուրի*) ἥτοι ἄμπελος. — Ἐ ρ ε β ἄ ν εἶναι τὸ μέρος τοῦ ὄρους Μ ἄ σ ι ς, ὅπερ ὁ Νῶε ἶδε πρὸ παντός ἄλλου εἰς τὴν ξηρὰν, ὅτε ἐταπεινώθησαν τὰ ὕδατα τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ ἡ λέξις αὕτη σημαίνει ἐ φ ἄ ν η σ α ν, ὡς νὰ ἐλέγετο ὅτι ἐ φ ἄ ν η σ α ν ἔ ξ ω θ ε ν τ οῦ ὕ δ α τ ο ς αἰ κ ο ρ υ φ α ῖ τ ὼ ν ὁ ρ ἔ ω ν. — Ἀ ρ ν ο χ ὄ δ ε ν, ὁ τόπος ὅπου ἐτάφη ὁ Νῶε, καὶ παράγεται ἐκ τῆς λέξεως ἄ ρ ν ὀ χ (*արնոյ*) τοῦ ἀνθρώπου, καὶ β ὀ δ ν (*ան*) ποδς, ὅπερ ποιητικῶς σημαίνει τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ ἀνθρωπος, ἥτοι ὁ Νῶε, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀρμένιοι τότε ἄ ν θ ρ ω π ο ν κατ' ἀνωνομασίαν ἐπυνόμαζον, ὡς δευτέρον ἀυξητὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. — Μ α ρ ἄ ν τ εἶναι ὁ τόπος ὅπου ἐτάφη ἡ γυνὴ τοῦ Νῶε ἥτις ἐκαλεῖτο ὁμοίως κατ' αὐτωνομασίαν μ ἦ τ η ρ, καὶ ἡ λέξις Μ α ρ ἄ ν τ σύγκειται ἐκ τοῦ μ ἄ ῖ ρ (*մայր*) ὅπερ σημαίνει μήτηρ, καὶ ἄ ν τ (*ան*) ἐκεῖ. — Ἀ ν λ ο ι π ὸ ν εἶναι αἱ λέξεις αὗται καὶ πολλόταται ἄλλαι ὅμοιαι ἀναμφιβόλως λαβοῦσαι τὴν ἀρχὴν των ἀπὸ τὰ σημαίνόμενά των δὲν ἦναι ἄλλο, εἰμὴ ῥήματα ἢ ὀνόματα τῆς Ἀρμενικῆς γλώσσης, ὅηλοῦ ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβησαν ταῦτα ἐλαλεῖτο ἡ Ἀρμ. νικὴ γλώσσα· αἱ δὲ λέξεις αὗται ἀναφέρονται εἰς συμβεβηκότα καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ γενικὴ γλώσσα δὲν εἶχε μεταβληθῆν ἀκόμη διὰ τῆς συγχύσεως τῶν γλωσσῶν. Ἡ Ἀρμενικὴ γλώσσα λοιπὸν εἶναι ἡ τοῦ Νῶε, καὶ ἐπομένως ἡ τοῦ Ἀδάμ.

Ἄλλην ἰσχυρὰν ἀπόδειξιν ἔχομεν ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν ζῶων. Ἀναφέρεται τῶ ὄντι εἰς τὴν ἀγίαν Γραφήν ὅτι ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν ὅλα τὰ ζῶα ἔμπροσθεν τοῦ Ἀδάμ, διὰ νὰ βάλῃ εἰς αὐτὰ ὄνομα ἀρμόδιον τῆς φύσεως ἐκάστου. Μόνον δὲ εἰς τὴν Ἀρμενικὴν γλώσσαν, εὐρίσκειται ὅτι κατὰ μέ-

γα μέρος τὰ ὀνόματα τῶν ζῶων παριστάσι τὴν φύσιν ἐκάστου, τὸ ὁποῖον νομιζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς οὐδεμίαν ἄλλην γλώσσαν, εἰς τοσοῦτον μέγαν ἀριθμὸν τοῦλάχιστον, ὡς εἰς τὴν Ἀρμενικὴν. Διὰ νὰ δόσωμεν δὲ νύξιν, θέλομεν φέρειν ἐνταῦθα ὀλίγα τινὰ μόνον εἰς παραδείγματα, ἀφίνοντες εἰς τοὺς πεπαιδευμένους νὰ ἴδωσιν εἰς τὰ Ἀρμενικὰ λεξικά τὴν σημασίαν πολλῶν ἄλλων, ἐνταῦθα, χάριν συντομίας, παραλειπομένων.

Ὁ Λ ἔ ω ν λέγεται Ἀρμενιστὶ ἄ ρ ι ο ὗ τ ς (*արիւծ*) καὶ παράγεται ἐκ τῶν δύο ῥημάτων ἄ ρ ν ο ὗ λ (*արնուլ*) ἀρπάζειν, καὶ τ ζ ο ὗ ἔ λ (*ժուկ*) σπαράσσειν, καὶ ἐκ τῶν δύο τούτων παράγεται ἀκόμη καὶ ἡ λέξις ἄ ρ τ σ ῖ β (*արծիւ*) ἄ ε τ ὄ ς διότι καὶ ὁ ἄετός, ἔχει τὴν αὐτὴν ιδιότητα τοῦ λέοντος, ν' ἀρπάξῃ καὶ νὰ διασπαράσῃ.

Ὁ Ἴ π π ο ς καλεῖται Ἰ ε ρ ι β ἄ ρ (*երիւր*) οἰοῦναι *լիւրիւր*, ἥτοι φέρων ἐπὶ νώτου, διότι ἡ κυριώτερα ιδιότης τοῦ ἵππου εἶναι νὰ φέρῃ τὸν ἀνθρωπον ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του. Ὁ λ α γ ὼ ς λέγεται Ν α μ π α σ δ ἄ γ κ (*ամբաստան*) καὶ παράγεται ἐκ τοῦ ῥήματος ἄ μ π α σ δ α ν ἰ λ (*ամբաստանիլ*) ζητεῖν ἄστυλον, καὶ τῶντι τὸ ζῶον τοῦτο ζητεῖ πάντοτε νὰ κρυφθῇ διὰ τὴν φυσικὴν του δειλίαν; διὸ καὶ κοινῶς δίδεται εἰς αὐτὸν τὸ ἐπίθετον δ ε ι λ ὄ ς.

Ὁ κ ὦ ν λέγεται Σ ι ο ὗ ν (*լուծ*) ἐκ τοῦ ῥήματος σ η ν ἔ λ (*լուծիլ*) σημαίνοντος κ ο λ α κ ε ὕ ε ι ν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ κυριώτερα ιδιότης τοῦ κυνός.

Ἄ γ ο ὗ ἔ ς (*արուես*) σημαίνει ἀ λ ὡ π η ξ καὶ παράγεται ἐκ τοῦ ἄ γ ο ὦ (*արու*) π α ν ο ὗ ρ γ ο ς, καὶ εἶναι ἡ πασίγνωστον ὅτι ἡ πανουργία εἶναι ὁ φυσικὸς χαρακτήρ τῆς ἀλώπεκος.

Ἄ κ ἄ γ ἄ γ. (*արարի*) ἄ λ ἔ κ τ ω ρ παράγεται ἐκ τοῦ α ῖ κ (*ար*) α ὕ γ ἡ καὶ τοῦ ῥήματος (*արարիլ*) ἀ γ α γ α γ κ ἔ λ κ ρ α υ γ ἄ ζ ε ι ν, οἰοῦναι ὁ βοῶν ἡ κρᾶκτῆς τῆς αὐγῆς, καὶ εἶναι μάλιστα ἴδιον τοῦ ἀλέκτορος νὰ κρᾶξῃ πάντοτε περὶ τὰ χαράγματα.

Ἡ δυνάμεθα δὲ ν' ἀναφέρωμεν καὶ τοσαῦτα ἄλλα ὅμοια,

παραδείγματα, ἅτινα ὅμως παραλείπομεν διὰ νὰ μὴ βαρύνωμεν τοὺς ἀναγνώστας μὰς διὰ τῶν γραμματικῶν ἐτυμολογιῶν. Κρίνομεν μ' ὅλον τοῦτο ἀνάγκαιον νὰ προσθέσωμεν ὅτι πολλὰ ὀνόματα τῶν ζῶων εἰς τὸ Ἀρμενικὸν παράγονται ἐκ τῆς φυσικῆς φωνῆς καὶ τοῦ ἄσματος τῶν, καθὼς, παρ. χάρ. Τ ζ ἰ τ ζ ε ρ ν (ծրճիռն) χελιδῶν, Τ ζ ἦ δ (ծրիւ) στρουθός. Ο ὕ ρ ο ὕ ρ (ուրուր) λούπος, Ἀ κ ρ ἄ β (աղւաւ) κόραξ. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὰ λεγόμενα εἰς τὴν Ἀρμενικὴν γλῶσσαν περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῶν ζῶων τῆς ξηρᾶς καὶ τοῦ αἰθέρος, δὲν ἀποδεικνύονται καὶ διὰ τοὺς ἰχθύας. Τοῦτο δὲ εἶναι καὶ ἄλλη ἀπόδειξις τῆς ἀρχαιότητος τῆς Ἀρμενικῆς γλώσσης, καθότι καὶ ἡ Ἱερά Γραφή δὲν ἀναφέρει ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἔδωκεν ὄνομα εἰς τοὺς ἰχθύας. Διότι ῥητῶς λέγεται εἰς αὐτὴν ὅτι ὁ Θεὸς ἔφερεν, ἐνώπιον τοῦ Ἀδάμ, ὅλα τὰ ζῶα τῆς χέρσου καὶ ὅλα τὰ πτηνὰ τοῦ Οὐρανοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρει διόλου τοὺς ἰχθύας τῶν ὑδάτων. — Τελευταῖον δ' ἔχομεν καὶ ἄλλην ἀκόμη ἀπόδειξιν τὸ ὅτι εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἀρμενικὴν ἄπειροι λέξεις, ἧτοι ῥήματα καὶ ὀνόματα, ἅτινα ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν εἰς ταύτην ἢ εἰς ἐκείνην ἐκ τῶν διαφορῶν γλωσσῶν τοῦ κόσμου. Τοῦτο δὲ παρατηρεῖται οὐχὶ μόνον εἰς τὰς ἀρχαίας γλώσσας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς νεωτέρας ἀκόμη, ὡς τὴν Λατινικὴν, τὴν Ἱταλικὴν, τὴν Γαλλικὴν, ἐξ ὧ φαίνεται ἐνάθως ἡ ἀρχαιότης τῆς. Καὶ τῶντι πρὶν τῶν ἀνω ῥηθειςῶν γλωσσῶν, οἱ Ἀρμένιοι ἔλεγον λούις **լույ** τὸ φῶς (Ἱταλιστὶ luce) ἄβ **աւ** ὁ πάπος (Ἰαλ. ἀπο) διβ **մի** ἡμέρα (Ἰταλ. ցի), σιοῦν **շիւ** κύων (Γαλ. chien) χαίρ (Ἀγγλ. hair) μαλλίον κτλ.

Τὸ ῥῆμα **աւլ** (ντάλ) θιδόναι, ἐσχημάτιζον ντάμ, ντάς, ντά, καθὼς καὶ τὸ **ել** (ἱέλ) εἶναι, ἱέμ, ἱές, ἱέ. Καὶ μετὰ τῶν ἀρχαιότερων δὲ γλωσσῶν συγκρίνοντες τὴν Ἀρμενικὴν γλῶσσαν, εὐρίσκομεν πολλοτάτων λέξεων τὴν αὐτὴν σημασίαν. Οὕτως εἰς τὸ Ἑβραϊκόν, παραδ. **חָרַב**, ὁ λέων λέγεται **חָרַב**, καὶ εἰς τὸ Ἀρμενικ. Ἀριούτς **արիւծ**. Τὸ ῥῆμα **κ σ β ἔ λ** **ղիլէլ** Ἀρμεν. σημαίνει ἐπαινω, ὡς καὶ

τὸ Ἑβρ. τὸ ῥῆμα **κ α β ἄ δ** καὶ τὰ παράγωγα δὲ **κ ὀ β**, **κ ὀ β ἔ σ δ** σημαίνουσιν ἐπαινος, δόξα, ὡς καὶ εἰς τὸ Ἑβρ. τὸ παράγωγον **κεβδδ**. Τὸ ῥῆμα **Χ α ρ γ κ α ν ἔ λ** (**հարկանել**) παρέκτός πολλῶν ἄλλων του σημασιῶν, δηλοῖ ἀκόμη καὶ τὸ φονεύειν, καὶ εἰς τὸ Ἑβραϊκόν **Χ α ρ ἄ γ κ** εἶναι ἡ ρίζα τοῦ ῥήματος **φ ο ν ἔ υ ε ι ν**. — **Χ ἰ σ δ** (**հիստ**) Ἀρμενιστὶ σημαίνει στερεόν, καὶ εἰς τὸ Ἑβρ. **Χ α σ ἄ** εἶναι ἡ ρίζα τοῦ ταυτοσημῶν ῥήματος. **Π ἔ ρ** (**բեր**) Ἀρμ. καὶ περὶ Ἑβρ. σημαίνουσι καρπός, προϊόν. **Τ ο ὕ ζ** (**լուղ**) καὶ εἰς τὴν Γεν. τῆξεν: (**լիլի**) σημαίνει σῦκον, καὶ Ἑβρ. λέγεται **τ ε ε ν ἄ**. Συγκρίνοντες ἀκολούθως τὴν Ἀρμ. μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, εὐρίσκομεν τὸ αὐτό. **Ἰ ἔ ς** (**եղ**) παραδ. **χάρ**. Ἑλ. εἶς, **μ ἰ** (**մի**) Ἑλ. **μ ἰ α**. **Γ κ ἄ ν ζ** (**կանզ**) σημαίνει **γ ἄ ζ α** ἧτοι θησαυρός **Κ α μ ἄ ρ** (**կամար**) Ἑλ **κ α ν ἄ ρ α**. **Ὀ ρ ο ν ἔ μ** (**որոհմ**) Ἑλ. **ἔ ρ ε υ ν ἄ ω**. **Τ ζ ἔ ζ** (**յէյ**) Ἑλ. **σ ἦ ς**. **Π ο ρ ζ ἔ μ** (**իորճիւմ***) Ἑλ. **π ε ι ρ ἄ ζ ω** κτλ.

Καὶ ταῦτα μὲν διὰ μικρὰν νύξιν περὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς Ἀρμενικῆς γλώσσης. Ἀκολούθως δὲ θέλομεν ἀναφέρει μικρὰ τινα καὶ περὶ τοῦ πνεύματος αὐτῆς (P.-B.)

ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΩΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΕΙΣ ΑΓΓΛΙΑΝ.

Οἱ μεγαλῆτεροι μηχανικοὶ τῆς Ἀγγλίας ἦσαν κατ' ἀρχὰς ἀπλοὶ ἐργάται. Ὁ Βάττ ἴτον ἀπλοῦς ὥρολογοποιός. Ὁ Βῶλφ, ξυλουργός, ὁ Γελφόρβδος, κτίστης, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Φίλιππος Ταῦλδρ, δούλευται εἰς χημικόν τι ἐργαστήριον, ὁ Μανδσλάης, ἀπλεῖς γαλκεὺς κτλ. Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν μεταλλείων ἦσαν κατ' ἀρχὰς ἐργάται εἰς αὐτὰ, καὶ ὅλοι συντριφάν λίθους. Ἔτε δὲ ἐκ συνανατροφῆς, εἴτε ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν βιβλίων, εἴτε ἐκ τινῶν μαθημάτων τῆς Φυσικῆς καὶ τῆς Χημείας παρά διδασκάλων ἐπιστῶμων, λαβόντες ἐπιστημονικὰς γνώσεις, ἠδυνήθησαν νὰ ὑπερτερήσωσι τοὺς συντεχνίτας τῶν.

(*) Σημειωτέον ὅτι τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ πρώτου προσ. τῆς Ὁρ. εἶναι εἰς τὸ Ἀρμ. **μ**, καθὼς καὶ τοῦ ὑπαρμεφάται.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. Ἄρθρ. ιδ'.

ΕΛΕΦΑΣ. (*)

Οὐδὲν ἕτερον ζῶον δύναται τοσοῦτον νὰ σύρη τὴν προσοχήν τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ὡς ὁ Ἐλέφας. Προσδιωρισμένος παραδόξως διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ θερμὰ κλίματα, εἶναι οὐχὶ μόνον δυνατὸς, δραστήριος καὶ φιλόπονος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοσαύτης πραότητος καὶ ἀγχινοίας προικισμένος, ὥστε καθίσταται ἱκανὸς εἰς πᾶν ἔργον τὸ ὁποῖον δύναται νὰ πράξῃ ὅποιον δῆποτε ἄλλο ζῶον.

Εἶναι δὲ ὁ Ἐλέφας τὸ μεγαλύτερον καὶ παραδοξότερον πάντων τῶν τετραπόδων. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἶναι καθ' ὑπερβολὴν μεγάλη, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐρυθροῦ καὶ μικροὶ ὡς πρὸς τὴν ἀναλογίαν τοῦ σώματος, τὰ ὠτὰ του μακρὰ καὶ πλατεῖα, ἅτινα καὶ μεταχειρίζεται συχνάκις διὰ νὰ προφυλάττῃ τὰ ὄμματά του ἀπὸ τὴν κόνιν καὶ τὰ ζυῦφια, τὸ δὲ στόματου φαίνεται μᾶλλον ὡς ἠνωμένον μετὰ τοῦ στήθους παρὰ μετὰ τῆς κεφαλῆς, καὶ ἡ γλῶσσά του εἶναι πολλὰ μικρά. Ἐχει δὲ καὶ τέσσαρας ὀδόντας εἰς ἐκάστην σιαγόνα, δι' ὧν ἀλέθει τὴν τροφήν του, καθὼς ἀκόμη καὶ δύο μεγάλους καμπύλους, ἐξερχομένους ἐκ τοῦ ἄνωθεν χείλους, τοὺς ὁποίους καὶ μεταχειρίζεται πρὸς ὑπεράσπισιν. Οἱ δὲ μηροὶ του εἶναι κοντοί.— Τὸ ἀξιοσημειότερον ὅμως εἰς αὐτὸν εἶναι ἡ ρίς του, ἰδίως καλουμένη Προβοσκίς, ἥτις εἶναι ἀρκετὰ μακρὰ, νευρώδης καὶ δυνατὴ, καὶ δι' αὐτῆς δύναται ὁ Ἐλέφας νὰ ἐκριζόνη εὐκόλως δένδρα, νὰ κρημνίσῃ περιτειχίσματα, νὰ σηκῶνῃ τὰ βαρύτερα πράγματα καὶ νὰ τὰ ἐπιθέτῃ εἰς τὴν ῥάχιν του, νὰ λύῃ σχοινία, ν' ἀνοίγῃ τὰς θύρας διὰ τῆς κλειδῆς, νὰ φέρῃ τὴν τροφήν καὶ τὸ ποτὸν εἰς τὸ στόμα του, εἰς δὲ τὸ

(*) Τουρκοχ. τὸ ζῶον τοῦτο λέγεται Φίλ, ἐξ οὗ καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ Φίλ-δισί.

ἄκρον τοσοῦτον νὰ τὴν λεπτύνῃ ὥστε νὰ κάμνῃ καὶ τὰς μικροτέρας τῆς χειρὸς ἐργασίας δι' αὐτῆς.

Τὸ ὕψος τοῦ Ἐλέφαντος φθάνει ἕως δώδεκα ποδ., μ' ὅλον ὅτι συνήθως εἶναι ἕως ἑννέα καὶ δέκα, τὸ δὲ μῆκος του εἶναι ἑννέα ἕως δέκα καὶ δώδεκα. Τὸ χρῶμά του κλίνει εἰς τὸ μελαγχρινόν, εὐρίσκονται ὅμως καὶ λευκοὶ καὶ ἐρυθροὶ Ἐλέφαντες, ἀλλ' εἶναι σπάνιοι· τὸ δὲ δέρμα του εἶναι ἄνευ τριχῶν καὶ τοσοῦτον ἰσχυρόν, ὥστε ἄνωθεν αὐτῶν ἐκτιζόν ποτε πύργους εἰς τοὺς ὁποίους ἐμβαίνοντες δέκα πέντε ἕως εἴκοσι ἄνδρες ἐμάχοντο.

Οἱ Ἐλέφαντες γεννῶνται μὲν εἰς τὰ θερμὰ κλίματα τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας (μάλιστα εἰς τὰς Ἰνδίας), ζῶσιν ὅμως καὶ εἰς εὐκράτους τόπους· πλὴν δὲν εἶναι τοσοῦτον ἄγριοι, οὔτε καταχρῶνται ποτὲ τὴν μεγάλην των δύναμιν. Ζητοῦσι δὲ πολὺ τὰς ἐρήμους, τὰς ἄκρας τῶν ποταμῶν καὶ τὰ κάθυγρα μέρη. Συμβαδίζουσι δὲ ἀγελήδων, καὶ οἱ μὲν γεροντότεροι προπορεύονται, εἰ δὲ μετ' αὐτοῦς κατὰ τὴν ἡλικίαν εἶναι εἰς τὰ ὀπισθεν, καὶ οἱ νεώτατοι καὶ ἀδύνατοι εἰς τὸ μέσον. Τὴν τάξιν ταύτην ὅμως φυλάττουσιν εἰς ἐπικινδύνους περιστάσεις, ἀλλ' εἰς τὰς ἐρήμους καὶ τὰ δάση εἶναι ἀπροφυλακτότεροι. Εἰς δὲ τὴν Κεῦλῶνα οἱ Ἐλέφαντες ζῶσι κατ' οἰκογενείας τρόπον τινὰ εἰς τὰς ὁποίας καὶ δὲν δέχεται ἢ μία τὴν ἄλλην. Ὅταν δὲ θέλωσι νὰ περάσωσι ποταμὸν τινα, οἱ μεγαλύτεροι διέρχονται πρότερον εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, καὶ ἐκεῖθεν κάμνουσι νεῦμα καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς διὰ τῶν προβοσκίδων των νὰ διέλθωσιν. Ἡ τροφή τοῦ Ἐλέφαντος κυρίως εἶναι φυτὰ καὶ ῥίζαι, τὰ ὁποῖα ἐκριζώνει ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ὀπῶραι καὶ κλάδοι δένδρων τοὺς ὁποίους ῥίπτει διὰ τῆς προβοσκίδος του. Ἀγαπᾷ δ' ἀκόμη καὶ τὸ ῥύζιον, (ἐκ τοῦ ὁποίου οἱ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων δαπανῶσιν 100 λίτρας καθ' ἐκάστην, παρεκτὸς τῶν ἄλλων δρασπερῶν χόρτων). Δύναται ὅμως ὁ Ἐλέφας νὰ μείνῃ κάποτε καὶ ἕως ὀκτῶ ἡμέρας νῆσις, οὐχὶ ὅμως καὶ ἄνευ ὕδατος, καὶ εἶναι ἀνάγκη μάλιστα νὰ πῖνῃ δις καὶ τρις

τῆς ἡμέρας. Εὐχαριστεῖται δὲ πολὺ καὶ εἰς τὰ πνευματώδη ποτὰ καὶ εἰς τὰς εὐωδίας. Ὁ καπνὸς τοῦ ταμβάκου τὸν ζαλίξει ὑπερβολικὰ. Δείχνει δὲ κλισίαν καὶ εἰς τὰ ὠραῖα παιδία καὶ εἰς τὰ ἐπιβλήματα. Εἶναι δ' εὐαίσθητος καὶ εἰς τὴν Μουσικὴν. Συλλαμβάνεται δὲ ὁ Ἐλέφας μετὰ μεγάλης δυσκολίας, ἀκολούθως ὁμως ἡμερόνεται εὐκόλως καὶ γίνεται τὸ πραότερον καὶ εὐπειθέστερον ὅλων τῶν ζῶων εἰς τὸν κύριόν του, οὐχὶ ὁμως καὶ οἰκιακόν, διότι εἰς τὴν δουλείαν δὲν πολυπλασιάζεται ὁδὸν καὶ ὅλοι οἱ ἡμεροὶ Ἐλεφάντες εἶναι ἐξ ἀγρίων. Εἶναι δὲ ὁ Ἐλέφας ζῶον πολὺ ἐπιδεκτικὸν μαθήσεως, διότι μανθάνει διὰ τῆς προσοκίδος του νὰ ῥίπτῃ λίθους κατὰ σκοπὸν, νὰ μεταχειρίζηται ἔπλα, νὰ κολυμβᾷ (μάλιστα φορτωμένος) καὶ νὰ περιστρέφῃται διαφόρους κινήσεις. Διδάσκειται δὲ προσέτι νὰ γονατίζῃ καὶ νὰ λαμβάνῃ τὸν κύριόν του εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ νὰ τὸν χρησιμεύῃ καὶ ἀντὶ ἄλλων ζῶων ἀκόμη εἰς βαρύτερα φορτώματα κτλ. ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ τὸν κακομεταχειρίζηται τις, διότι δὲν ἀργεῖ νὰ λάβῃ ἀμέσως τὴν ἐκδίκησιν. Ὁ ὁδηγὸς αὐτοῦ γενικῶς κάθεται ἐπὶ τοῦ τραχήλου του, μεταχειριζόμενος σιδηρᾶν τινα ῥάβδον ἀγκιστρωτὴν εἰς τὸ ἄκρον, διὰ νὰ τὸν κεντᾷ εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ τὰ ὦτα, ὥστε νὰ τὸν κάμνῃ νὰ κινῆται εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἢ τὰ ὀπίσθεν· γενικῶς ὁμως πείθεται διὰ τῶν λόγων. Εἶναι δ' ἰκανὸς ὁ Ἐλέφας νὰ σηκώσῃ ἐξ ἵππων βάρος, καὶ, διὰ νὰ δόσωμεν ἰδέαν τινὰ τοῦ κόπου του, ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὅλα τὰ ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἕτερον μετακομιζόμενα πράγματα εἰς τὰς Ἰνδίας, φέρονται διὰ τῶν Ἐλεφάντων, οἵτινες σηκόνουσι τὰ βάρη εἰς τὸ σῶμά των, εἰς τοὺς λαιμοὺς, καὶ εἰς τοὺς ὀδόντας των ἀκόμη, κρατοῦντες αὐτὰ διάτινος σχοινίου. Καὶ εἶναι ἀξισημείωτον ὅτι προσέχουσι μεγάλως νὰ μὴ συντρίψωσιν τι. Ἐχει δὲ ὁ Ἐλέφας τέσσαρας μεγάλους ἐχθρούς, τὸν Λέοντα, τὴν Τίγριν, τὸν Ῥινόκερων καὶ τὸν Ὄφιν, οἵτινες (παρεκτὸς τοῦ Ῥινόκερω) ἐφορμῶσι πάντοτε κατὰ τῆς προσοκίδος του. Φοβεῖται δὲ καὶ τὴν φωνὴν τῶν χοί-

ρων, καὶ τοὺς κερατώδεις κριοὺς. Μάχονται δὲ οἱ Ἐλεφάντες καὶ συναλλήλως, καὶ κτυποῦνται διὰ τῶν ὀδόντων των. Ὅποιος δὲ νικηθῇ, ὑποδουλοῦται ἰσχυρῶς, καὶ δὲν ὑπομένει τὴν φωνὴν τοῦ νικητοῦ.

Ὁ χρόνος τὸν ὁποῖον ζῇ ὁ Ἐλέφας ἀγνοεῖται ἀκριβῶς, συμπεραίνεται ὁμως ὅτι ζῇ ὑπὲρ τα ἑκατὸν εἴκοσι ἔτη. Αἱ θήλειαι σπανίως γεννᾶσιν ὑπὲρ τὸ ἕν. Ἰὸ δὲ νεογέννητον αὐτῶν εἶναι ὡς μέγας κύων, καὶ φθάνει εἰς τὸ σύνηδες αὐτοῦ ὕψος μετὰ τὰ δέκα ἔξ ἔτη.

(Ἐπεταὶ συγγέχεια τοῦ Ἐλεφάντος).

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ.

Ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων, καὶ καθ' ὅλον τὸν μεσαιῶνα, τὸ μεγαλύτερον ἐμπόριον τοῦ κόσμου ἀπετελεῖτο εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἀλλὰ, καὶ μ' ὅλον ὅτι ἡ θῆσις τῆς Ἀσίας εἶναι τοσοῦτον ἀρμόδια, καὶ ἡ γῆ αὐτῆς παρέχει τοσοῦτον ἄφθονα καὶ πολυποικίλα προϊόντα, τὸ ἐμπόριόν της μ' ὅλον τοῦτο ποτὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπεκτανθῇ ὅσον τὸ τῆς Εὐρώπης, τοῦ ὁποίου ἡ μ' ὅλα τὰ γνωστὰ μέρη σχέσις χρεωστεῖται εἰς τὴν πρόσδον τῆς ναυτιλίας καὶ τῶν πολυειδῶν γνώσεων τῶν κατοίκων αὐτῆς.

Ὡς πρὸς τὸ ἐμπόριον φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ διαιρεθῇ ἡ Ἀσία εἰς τρία μεγάλα μέρη, ἦτοι.

Β'. Τόποι ὅπου ἀνθεῖ μὲν τὸ ἐσωτερικὸν ἐμπόριον καὶ ἡ εἰς τὰ παράλια των θαλασσοπολία, ἀλλ' ὅπου δὲν θέλουσι νὰ ἔχωσι διόλου σχέσεις μετὰ τῶν ξένων, ἀν καὶ συγχωρῆται εἰς αὐτοὺς νὰ ἐμπορεύωνται εἰς τινα προσδιωρισμένα μέρη των. Εἰς τὴν διαίρεσιν ταύτην ἐμπεριλαμβάνονται αἱ αὐτοκρατορίαι τῆς Κίνας καὶ Ἰαπωνίας, καὶ αἱ κυριώτεραι χῶραι τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Β'. Τόποι ἐνθα ἐνεργεῖται καὶ τὸ διὰ ξηρᾶς καὶ τὸ διὰ θαλάσσης ἐμπόριον ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Καὶ εἰς

τὴν κατηγορίαν ταύτην ἀνάγεται ὅλον τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Ἀσίας, καὶ πρὸ πάντων αἱ Ἰνδίαί, ἡ Περσία, ἡ Ἀραβία ἢ Συρία καὶ τὸ ἐπίλοιπον τῆς Ὀθωμανικῆς Ἀσίας, ὡς καὶ τὰ νοτιοδυτικὰ ἄκρα τῆς Ἀσιατικῆς Ῥωσσίας.

Γ'. Τόποι ὅπου ἐνεργεῖται τὸ διὰ ξηρᾶς πρὸ πάντων ἐμπόριον, ὡς ἡ Ῥωσικὴ Ἀσία καὶ ὁλόκληρον τὸ ἀνεξάρτητον Τουρκεστάν. Εἰς μόνα δὲ τὰ ἀνατολικά μέρη τῆς Ῥωσικῆς Ἀσίας ἐκτελεῖται τὸ διὰ θαλάσσης ἐμπόριον.

Περὶ ἐκάστης τῶν τριῶν τούτων διαιρέσεων θέλομεν ἀναφέρειν ὀλίγα τινὰ ἐνταῦθα.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ ΠΡΩΤΗ. Ἐξ ὧν τῶν τόπων τῆς διαιρέσεως ταύτης ἡ Ἰαπωνία ἀποβάλλει τὸ μετὰ τῶν ξένων ἐμπόριον. Διὰ νόμου τινός, κατὰ τὸ 1637 διορισθέντος, ἀπαγορεύεται εἰς ἕκαστον Ἰαπωνὸν νὰ ἐξέρχεται τῆς χώρας του καὶ τὸν συγχωρεῖται μόνον νὰ πλέῃ εἰς τὰ παράλια ἢ εἰς τὰς νήσους τοῦ κράτους. Οἱ ὑπὸ τῆς τρικυμίας μάλιστα ριπτόμενοι Ἰαπωνοὶ εἰς ξένους αἰγιαλοὺς ἐπιστρέφοντες εἰς τοὺς οἴκους των, ὑπόκεινται εἰς αὐστηρὰν ἐπαγρύπνησιν ἢ εἰς εἶδος παντοτεινῆς αἰχμαλωσίας. Ὁ λιμὴν τοῦ Ναγκασακ εἶναι μόνον ἐλεύθερος εἰς τρεῖς ξένους λαοὺς, ἀλλὰ διὰ μεγάλων περιορισμῶν. Οἱ Σῖναι, οἱ Κορεάνοι καὶ οἱ Ὀλλανδοί, οἵτινες χαίρουσι τὴν εὐνοίαν ταύτην, δὲν δύνανται νὰ εἰσάξωσιν αὐτοσε εἰμὴ ῤητόν τινα ἄριθμὸν πλοίων, οἱ μὲν πρῶτοι δέκα ἰσόγκας, οἱ δὲ δεύτεροι ἐν μόνον μεγάλον πλοῖον καὶ δύο μικρότερα. Οἱ συγχωρούμενοι δὲ Σῖναι καὶ Ὀλλανδοὶ νὰ μετέρχωνται τὸ ἐμπόριον τοῦτο εἶναι ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς ἀστυνομίας, καὶ δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς αἰχμάλωτοι ἐντὸς τοῦ κτιρίου εἰς τὸ ὁποῖον τοὺς ἐσυγχωρήθη νὰ κατοικῶσιν. Οἱ Ἀγγλοὶ κυριεύσαντες τὸν Γιάβαν τὸ 1811, ἠθέλησαν προσωρινῶς κἂν νὰ λάβωσι τὴν θέσιν τῶν Ὀλλανδῶν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ἀλλ' αἱ ἐλπίδες αὐτῶν ἐματαιώθησαν. (*)

(*) Μετὰ τὸν λαμπρὸν κατὰ τῆς Κίνας θρίαμβον τῶν Ἀγγλων,

Καὶ ἡ Σινικὴ Κυβέρνησις περιώρισεν ὁμοίως καὶ τοὺς διὰ ξηρᾶς καὶ τοὺς διὰ θαλάσσης τόπους ὅπου συγχωροῦνται οἱ ξένοι νὰ ἐμπορεύωνται. Εἰς τὴν Καντῶνα, ἐνθα πρὸ πολλοῦ συγχωρεῖται τὸ μετὰ τῶν Εὐρωπαϊῶν ἐμπόριον, εἶναι προσδιωρισμένος ὁ γρόνος τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ διατρίψωσιν εἰς αὐτήν, ἀλλὰ παρεκτός τοῦ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς νὰ ἐκλέγωσιν ὁποίας Σινικὰς πραγματείας θέλουσι, καὶ τὸ Εὐρωπαϊκὸν ἐμπόριον ἀκόμη ἐδόθη εἰς ὀλίγους τινὰς προνομιοῦχους, οἵτινες μέχρι μὲν τῶν 1792 ἦσαν 12, ἀκολούθως δ' ἐγέναν 18. Οἱ ἔμποροι δ' οὗτοι, ὑπὸ τῶν Γάλλων μὲν λεγόμενοι Χανισταί, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀγγλων Χόγκ (ἐκ Σινικῆς τινός λέξεως σημαίνουσης Ἀποθήκη) πράττουσιν ἀπάσας τὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας, διδουσιν ἐγγυήσεις, ἀποκρίνονται διὰ πᾶν σύμβαμα, καὶ ἐν γένει εἶναι ὡς πολιτικοὶ μεσάζοντες εἰς τὰς συχνάκις συμβαινούσας διαφορὰς μετὰ τῶν ξένων καὶ τῶν ἐπιτοπιῶν ἀρχῶν (*) Καὶ μ' ὅλα δὲ τὰ μεγάλα προσκόμματα ἅτινα ἀπαντᾷ τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον, οἱ Σῖναι ἔμποροι συχνάζουσι διὰ τῶν πλοίων των εἰς τοὺς κυριωτέρους λιμένας τῆς Μαλεσίας (Ἰνδικῷ ἀρχιπελάγους), καὶ εἰς τοὺς τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, καθὼς ἀκόμη καὶ ὁ τῆς Ἰαπωνίας εἶναι ἐλεύθερος εἰς αὐτοὺς, καὶ τινες τῆς Παπουασίας (Νέας Γυνέας). Πρὸ ἡμίσεος δὲ περίπου αἰῶνος ἔλαβον οὗτοι εἰς τὰς χεῖρας των ὅλον τὸ ἐμπόριον τοῦ βασιλείου τῆς Σιάμης, καὶ τὸ τεῦ Ἀννάμ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γκιὰ—Λόγκ. Εἰς τὴν Βερμανικὴν δὲ αὐτοκρατορίαν καὶ εἰς ὀλίγα τινὰ μόνον μικρὰ βασίλεια τῆς Χερωνήσου τῆς Μαλάκας τὸ μετὰ τῶν Εὐρωπαϊῶν ἐμπό-

γίνεται ἤδη λόγος καὶ περὶ ἐκδρομῆς τινὸς κατὰ τῆς Ἰαπωνίας, παρ' ἧς θέλει ζητηθῆν ἡ ἐλευθέρια εἰσοδος τῶν Ἀγγλικῶν πλοίων εἰς τοὺς λιμένας τῆς.

(*) Τὸ πρᾶγμα ὅμως, μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ νίκην τῶν Ἀγγλων κατὰ τῆς Κίνας, λαμβάνει ἤδη ἑτέραν μορφήν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐντὸς ὀλίγου καὶ τῆς διαιρέσεως ταύτης τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον θέλει ἀνθρῆσιν ἐπίσης ὡς καὶ τὸ τῶν ἄλλων μερῶν.

ριον είναι ελεύθερον. Ὁ βασιλεὺς τῆς Σιάμης μ' ὄλον τοῦτο, καὶ πρὸ χρόνων τινῶν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Ἀννάμ ἀντιθέτουσι μεγάλα εἰς αὐτοὺς προσκόμματα. Ὁ δεῦτερος μάλιστα ἐκλείσεν ὅλως διόλου τοὺς λιμένας του εἰς τοὺς Ευρωπαϊούς, καὶ ἐμπορεύεται μόνον μετὰ τῆς Μαλασίας καὶ τῆς Κίνας διὰ τῶν Σινεκῶν πλοίων δι' ὧν μετακομίζονται αἱ διάφοροι πραγματεῖαι των. — Σημειωτέον δὲ ὅτι μ' ὄλον ὅτι τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον τῆς διαιρέσεως ταύτης ἐκτείνεται ὀλίγον, τὸ ἐσωτερικὸν μ' ὄλον τοῦτο ἀνθεῖ μέγλω, καὶ πρὸ πάντων τὸ τῆς Ιαπωνίας. Κανὲν δικαίωμα τελωνίου δὲν ἐμποδίζει τὴν κίνησιν, καὶ ὁδοὶ καλῶς κατεσκευασμένοι εὐκολύνουσι τὴν συγκοινωνίαν. Οἱ δὲ λιμένες αὐτῆς, μ' ὄλον ὅτι εἶναι ἐμποδισμοὶ εἰς τοὺς ξένους, εἶναι πλήρεις μεγάλων καὶ μικρῶν πλοίων. Τὰ ἐργαστήρια καὶ αἱ ἀγοραὶ γέμουσι πραγματειῶν, καὶ εἰς τὰς συστημίνας πανηγύρεις εἰς τὰς μεγαλητέρας πόλεις συντρέχουσιν ἄπειρον πλήθος.

Τὰ ἐπιστημότερα κέντρα τοῦ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ἐμπορίου τῆς διαιρέσεως ταύτης εἶναι— Τῆς Κίνας μὲν—διὰ θαλάσσης, ἡ Χάγκ—Χάϊ, ἥτις φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἐμπορικώτερος λιμὴν τῆς Ἀσίας, μετὰ ταῦτα δὲ ἡ Καντῶν, περὶ τῆς ἀναφάραμεν, εἶτα ἡ Χιτσμὲν (Ερμουί) Φουρχεοῦ, Νίγκ—Φό, Χάο—Χίγκ καὶ Χιὰγκ χεοῦ. μετὰ τῆς τελευταίας μάλιστα μόνον οἱ Ἰσπανοὶ τῆς Μανίλλας ἐμπορεύονται.—διὰ ξηρᾶς— ἡ Μαϊάμχιν, ἔμπροσθεν τῆς Κιὰχθας, κυριώτερον κέντρον τοῦ μετὰ τῆς Ῥωσσίας καὶ Κίνας ἐμπορίου. Ἡ Ὑαρκάνθ, εἰς τὰ ὄρια τοῦ Γουρκεστάν, ἡ Λέχ, εἰς τὸ μικρὸν Θιβέτ, εἰς τὰ ὄρια τῆς Ἰνδίας, ἡ Λάσσα, εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ Θιβέτ, ἡ Γιούγκ—χάγκ Φοῦ, εἰς τὰ ὄρια τῆς Βιρμανικῆς αὐτοκρατορίας, καὶ ἡ Κουεϊ—λιν—φοῦ εἰς τὰ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ἀννάμ. Ἐν τὸς δὲ τῆς κυρίως Κίνας ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ἐμπορικαὶ πόλεις.

Εἰς τὴν Πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας οἱ κυριώτεροι ἐμπορικοὶ λιμένες εἶναι Σιγκαπούρ, Μουλμεν καὶ

Γεωργιούπολις, γινόμενοι εἰς τὰς ἡμέρας μας εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Ἰνδίαν. Ραγκοὺν εἰς τὴν Βιρμανικὴν αὐτοκρατορίαν. Βαγκόγκ καὶ Τχαντιβόν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Σιάμης. Σαϊγόγκ, Νατράγκ, Χοῦε—Χάν (Φαῖσο), Σιγγεοῦν καὶ Τουρόν (Χανσάν) εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν Ἀννάμ.—Εἰς τὸ ἐνδότερον ἡ Ἄβα, Πρόμη καὶ Βανάμον εἰς τὴν Βιρμανικὴν αὐτοκρατορίαν. Κέτχον, εἰς τὴν τοῦ Ἀννάμ. Εἰς τὴν τῆς Ιαπωνίας, ἡ Καβίγη, Ουασάκα, Μίῦα, Μοῦρον καὶ Σιμονοσέκιον εἰς τὴν νῆσον Νιφόν, Κόκουρα καὶ Σάγκον, εἰς τὴν νῆσον Κιουσού, Τόσα εἰς τὴν τοῦ Σικόφ, Ματσματ καὶ Χακοδάδη (Φακχοδάδη) εἰς τὸ Ἰέδον.

Ὡς πρῶτον ἐκ τῶν ἐξαγομένων ἄρθρων ἐκ τῶν τόπων τῆς διαιρέσεως ταύτης θέλομεν ἀναφέρει τὸ Τεῖ, ὅπερ οἱ Σῖναι παρέχουσιν εἰς ἅπασαν τὴν Εὐρώπην, καὶ διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου. Ἐκ δὲ τῶν εἰσαγομένων, ἐπιστημότερον εἶναι τὸ ὄπιον. Ἀλλὰ καὶ περὶ τούτων, ὡς καὶ περὶ τῶν ἄλλων διαφόρων ἐξαγομένων καὶ εἰσαγομένων πραγματειῶν τῆς Ἀσίας, θέλομεν διαλάβειν εἰς ἰδιαίτερον ἄρθρον, μετὰ μικρὰν ἐπιθεώρησιν καὶ τῶν ἄλλων διαιρέσεων.

ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥ.

Παρὰ τὸν εἰς τὴν Ἀγ. Γραφήν ἐμπεριεχόμενον νόμον οἱ Ἰουδαῖοι πιστεύουσιν ὅτι ἔλαβον παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐτέρας τινὰς διατάξεις, αἵτινες, διὰ νὰ μὴ γίνωσι κοιναὶ καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη, ἐδόθησαν διὰ στόματος παρὰ τοῦ Μωϋσέως εἰς τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ, καὶ ἀκολούθως εἰς τοὺς Ἐβδωμήκοντα καὶ τοὺς Προφήτας, καὶ τελευταῖον εἰς τοὺς Ῥαββίνους. Μετὰ τὴν διασπορὰν δὲ τῶν Ἑβραίων, Ἰουδαίους Χασκαδόχ, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου ἐπὶ λόγῳ τοῦ ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ διαφυλαχθῶσι πλέον, συνήθροισεν εἰς ἓν βιβλίον ὅλας ταύτας τὰς παραδόσεις καὶ διατάξεις τῶν Ῥαββίνων, τὸ ὁποῖον καὶ ὀνομάσθη Μισναῖς (ἦτοι δεῦτερος νόμος). Ἀκολούθως δ' ἔγιναν

δύο συλλογαί (ἢ μία εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ ἡ ἄλλη εἰς Βαβυλῶνα) διαφόρων γνωμῶν καὶ ἀνεκδότων ἐπὶ τοῦ Μισαῆ, αἵτινες καὶ ἐκλήθησαν Γομέρ (συμπλήρωμα). Ὅλα δὲ ταῦτα ὁμοῦ ἀποτελοῦσι τὸ Ταλμούθ, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἔγιναν καὶ ἄλλαι προσθήκαι παρὰ τῶν Ῥαββίνων, καὶ τὸ ὁποῖον τὴν σήμερον οἱ Ἰουδαῖοι σέβονται πλείοτερον παρ' αὐτὴν τὴν Ἀγ. Γραφήν.

Ἐκ τῶν ἀπέριων μύθων τοῦ Ταλμούθ ὀλίγους τινας θέλομεν ἀναφέρειν ἐνταῦθα, χάριν περιεργείας τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἀναφέρεται εἰς τὸ Ταλμούθ ὅτι—Ὁ Ἀβραάμ ἦτον ἠναγκασμένος νὰ ἔχη πολλὰς γυναῖκας κατὰ τὴν τότε συνήθειαν. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο καθ' ὑπερβολὴν ζηλότυπος, εἶχε κλεισμένας ὄλας του τὰς γυναῖκας ταύτας εἰς σιδηροῦν καὶ ὑψηλότατον πύργον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δὲν ἠδύναντο νὰ εἰσέλθωσιν. Ἐπρεπε οὖν νὰ βλέπωσι, διὸ καὶ ὁ Πατριάρχης τὰς ἔδωσε περιδέραια ἐκ πολυτίμων λίθων, καὶ ψέλλια ἐκ μαργαριτῶν, ἅτινα τσαύτην φυσικὴν λάμψιν εἶχον, ὥστε διεσκέδαζον καὶ τὸ πυκνότατον σκότος. Τὸ πρᾶγμα δὲ τοῦτο δὲν ἦτο νέον. Καὶ ὁ Νῶε ἐντὸς τῆς κιβωτοῦ δὲν εἶχεν ἄλλο φῶς, εἰμὴ μεγάλους τινας ἀδάμαντας, τὸ εἶδος τῶν ὁποίων ἀπωλέσθη. Μετὰ ταῦτα, ὁ Ἀβραάμ ἀπελθὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον, παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ κιβώτιόν τι εἰς τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πολὺτιμα πράγματα περικλεισμένα. Εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς πόλεως, οἱ τελῶναι (ὑπῆρχον δὲ καὶ τότε, ὡς θέλουσιν ὑπάρχειν αἰεὶ ποτε) ἐμποδίζουσι τὸν Ἀβραάμ. καὶ τὸν ζητοῦσι τὸ δίκαιον τοῦ τελωνείου. Ὁ Πατριάρχης δεικνύει μεγάλην προθυμίαν διὰ νὰ τοὺς πληρώσῃ, ζητῶν ὁμῶς νὰ μὴ τοῦ ἀνοιξῶσι τὸ κιβώτιον. Οἱ τελῶναι τὸν ζητοῦσι νὰ πληρώσῃ ὡς νὰ εἶχεν ἐντὸς αὐτοῦ μάλλινα φορέματα. Ἄλλ' ἡ μεγάλη σπουδὴ τὴν ὁποίαν ἔδειξεν ὁ Ἀβραάμ νὰ δόσῃ ὅ, τι ἤθελον, διήγειρε τὰς ὑποφίας των, καὶ τὸν ἐζήτησαν νὰ τοὺς πληρώσῃ ὡς νὰ εἶχε μεταξὺ τὰ ἐντὸς τοῦ κιβωτίου, μετὰ ταῦτα δὲ ὡς νὰ εἶχε χρυσίον, καὶ τελευταῖον, πολυτίμους λίθους. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Πατριάρχης

χρῆς ἔστρεξε μετὰ προθυμίας εἰς ὄλα, τοῦτο ἐκίνησε τὴν περιέργειάν των νὰ ἐξετάσωσι τί ὑπῆρχεν ἐντὸς αὐτοῦ. Μ' ὄλην δὲ τὴν ἀντίστασιν τοῦ Ἀβραάμ, συντρίψαντες τὸ κιβώτιον, εὐρίσκουσι τὸ θαυμασίον ἐκεῖνο τέρας τῆς ωραιότητος, τὸ ἀριστούργημα τῆς φύσεως, τὴν ἀξιολάτρευτον Σάρραν, τὰ θέληγτρα τῆς ὁποίας ἔφερον ἀνω-κάτω ὄλην τὴν Αἴγυπτον. Ὁ τότε Φαραὼ ἀκούσας τὸ πρᾶγμα, διέταξε νὰ φέρωσιν ἀμέσως τὴν Σάρραν εἰς τὸν βασιλικὸν οἶκον, μ' ὁποιοῦδήποτε εἶδους περιποιήσεις, ὃ δὲ Ἀβραάμ νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὁρίων τῆς πόλεως, χωρὶς νὰ τὸν συγχωρηθῇ διόλου ἢ εἰσοδος. Ἀλλ' ὁ πατὴρ τοῦ Ἰσαὰκ ἐπέτυχε τέλος πάντων τὸ μέσον νὰ τὴν σύρῃ ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ λύκου, ἂν καὶ μὲ μέγαλον του ἀγῶνα.

Ὅταν πρόκειται λόγος περὶ τοῦ Σολομῶντος, οἱ Ῥαββῖνοι ἐκβαίνουνσι τῶν ὁρίων των ἀποδίδοντες εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Δαυὶδ δύναμιν ἀπόλυτον ἐπὶ πάντων τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δαιμόνων. Δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναφέρωμεν ἤδη τοιαύτας διηγήσεις· ἀποσπῶμεν δὲ μόνον ἐκ τοῦ Ταλμούθ τὸ ἀκόλουθον περὶ τῆς ἀγχινόας αὐτοῦ διήγημα.

Εἶναι πασίγνωστον ὅτι ἡ βασίλισσα τοῦ Νότου Σαβᾶ ἀκούσασα τὴν μεγάλην φήμην τοῦ Ἑβραίου μονάρχου ὑπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐκεῖ ἠγωνίσθη παντοιοτρόπως νὰ βασανίσῃ τὴν ἀγχίνοιαν τοῦ βασιλέως Μιάν ἡμέραν ἐπαρρησιάσθη ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλειότητος του κρατοῦσα δύο δίσμας ἀνθέων, ἐξ ὧν ἡ μία ἦτο συνηγμένη ἀπὸ τοὺς βασιλικοὺς κήπους, καὶ ἡ ἑτέρα ἦτο τὸ ωραιότερον τῆς τέχνης ἀριστούργημα, εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς ὁποίας εἶχον ἀγωνισθῆν οἱ ἐπιτηδειότεροι τεχνῖται. Ὁ βασιλεὺς ἀρκετὰ μακρὰν ὦν, δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ ποία τῶν δύο τούτων δεσμῶν ἦτον ἡ ἀληθὴς, καὶ ἐστενοχωρεῖτο ὅτι ἤθελε νικηθῆν εἰς ταύτην μηδαμινὴν περίστασιν, αὐτὸς μάλιστα ὅς τις εἶχε γράψῃ περὶ ὄλων τῶν φυτῶν, ἀπὸ τοῦ κέδρου μέχρι τοῦ ὑσσώπου. Ἡ βασίλισσα ἐγέλα μὲ πονηρίαν, καὶ ὄλοι οἱ αὐλικοὶ ἦσαν τεταραγμένοι καὶ ἀνήσυχαι. Ἐξαίφνης ὁ

Σολομών έμειδίασεν· ο Θρίαμβόστου έλαμπεν εις τους όφθαλμούς του. Παρατηρήσα; έξωθεν του θαλάμου σιγηνος μελισσών, διέταξεν άμέσως ν' ανοίξωσι τὰ παράθυρα αυτού. Εύθύς δέ τὰ ζωύφια έτρεξαν νά ριφθώσιν εις τήν άληθή δέσμην και ούτε μία μέλισσα έπλησίασεν εις τήν άλλην. 'Η βασίλισσα του Σαββά έμεινεν έκστατική διά τó μέγα πνεύμα του Σολομώντος, και οι αύλικοί δέν ήδύναντο νά παραστήσωσι τόν ύπερβολικόν ένθουσιασμόν του.

Και τó άκόλουθον δέ διήγημα είναι άναμφισβήτητον·ώς βασιζόμενον μάλιστα εις τήν μαρτυρίαν του 'Ραββίνου Ναδάν - Βάρ-Μόρ.

Οί άρχηγοί της συναγωγής, χάριν τών μεγάλων των άρετών, έλαβόν ποτε (παρά του 'Υφίστου) εις τήν έξουσίαν των τó κακοποιόν πνεύμα τó όποϊον ειχε ρίψει τους 'Εβραίους εις τήν ειδωλολατρείαν, και τó όποϊον ειχε διεγείρει κατ' αυτών τὰ πλησιόχωρα έθνη. Κατά τήν γνώμη του προφήτου Ζαχαρίου, περικλείσαντες αυτό εις μολύβδινον άγγειον, τó έρρίψαν έντός της θαλάσσης όπου εύρίσκεται και μέχρι τήν σήμερον, και ούτε τó ίδε κανείς έκτοτε.—'Ενθαρρουνθέντες δ' έκ τούτου οι διδάσκαλοι της 'Ιερουσαλήμ εξήτησαν ώστε και άλλος δαίμων χειρότερος του πρώτου νά δοθῆ εις αυτούς, δηλαδή ό συνεργών εις τόν έρωτα. Λαβόντες δέ και τούτον, ήλπίζον ότι έμελλον νά καθαρίσωσι πλέον τήν γήν έξ αυτού, μ' όλον ότι ό Ζαχαρίας τους έσυμβούλευε νά σκεφθώσιν ώριμώτερον περι του ό,τι ήθελον πράξειν. 'Ενώσω όμως τρεις ήμέρας ήδη έσκέπτοντο ποϊον είδος θανάτου νά επιβάλωσιν εις αυτόν, έτυχε νά ζητήσωσι νωπόν ών διάτινα πάσχοντα. 'Ηρέυνησαν εις όλον τόν 'Ισραήλ, εξήτασαν πανταχοῦ, πλην δέν ήδυνήθησαν νά εύρωσι διόλου νωπόν ώόν. Διότι όσον καιρόν ό δαίμων ούτος ήτον έμπερικλεισμένος, ούτε μία άλεκτορίς δέν ειχε γεννήσειν. Οί Σοφοί έννόησαν άμέσως ότι άν έθανάτωνον τόν αιχμάλωτον, άφένκτως έπλησίαζε τó τέλος του κόσμου· περιωρίσθησαν λοιπόν νά εκβάλωσι μόνον τους όφθαλμούς του, διά νά σμικρύνωσι τήν δύνα-

μίν του, και τόν απέδωκαν τήν έλευθερίαν του. — Γενικώς δέ εις τó Ταλμούθ, αί γυναίκες κακολογούνται πολυ· και ό 'Ραββίνος Σαβάτ-Χατμ λέγει ότι ό Θεός έρρίψεν εις τήν γήν δέκα μέτρα φλυαρίας, έξ ών αί γυναίκες έλαβον τὰ έννά,

Οί συρράφαντες τó Ταλμούθ 'Ραββίνοι ειχον ύπερβολικόν μίσος κατά τών 'Ρωμαίων αυτοκρατόρων, έχθρεύονται μάλιστα μεγάλως τών 'Ιτιον, και τόν παριστώσιν ως τέρας λαγνείας και ως προσωποποιημένον δαίμονα της σκληρότητας. Τόν δέ θάνατον αυτού διηγούνται ούτω. Κατά σφοδράν τινα τρικυμίαν, ό 'Τίτος έλεγεν ότι ό Θεός τών 'Ιουδαίων ήτον ισχυρός μόνον εις τήν θάλασσαν, όπου και έδωσε δείγματα της δυνάμεώς του, καταβυθίσας τόν Φαραώ μεθ' όλης της στρατιάς αυτού, άλλ' ότι 'άν ειχε τήν αυτήν έξουσίαν, ειπεν ό ήγεμών και επί της γής, ήθελεν άντιπαλαίσει μετ' έμου εις τήν 'Ιερουσαλήμ". Μόλις δ' έπρόφερε τήν βλασφημίαν ταύτην, και άμέσως ήκουσε φωνήν ουρανίαν λέγουσαν, " 'Ασεβῆ, μικρόν τι δημιούργημα μου θείλει θριαμβεύσει κατά σου." Εύθύς δ' ότε εξήλθεν ό 'Τίτος του πλοίου, μικρόν τι ζωύφιον έμβῆκεν εις τήν ρίνα του και άνέβη μέχρι του έγκεφάλου του, και εκεί, επτά όλόκληρα έτη, γραΐνον και κατατρυπών αυτόν, δέν ήσύγασε διόλου νύκτα και ήμέραν. 'Όλοι οι άξιολογώτεροι 'Ιατροί έρωτηθέντες, ώμολόγησαν τήν άδυναμίαν της τέχνης του 'Ιπποκράτους. 'Αφού δέ ύπέφερον ό 'Τίτος άνήκουστα βασανιστήρια έκ του ζωύφιου τούτου, κατ' εύτυχίαν του εξέπνευσεν. 'Ανατεμόντες δέ τó κρανίον αυτού ίδον ότι τó ζωύφιον έγινεν ως περιστέριον. Προσέτι δέ οι πόδες αυτού ήσαν σιδηρού και τó στόμα του χαλκού.

Οί 'Ραββίνοι δ' ένγένει εύαρεστοῦνται νά περιγράψωσι τεραστίου μεγέθους όντα. 'Εγνώριζον πτηνόν τι του όποίου τοσοῦτον μεγάλαι ήσαν αί πτέρυγες, ώστε ότε τας ήνοιγεν, ήδύνατο νά προξενήση όλικήν έκλειψιν.—'Εκ της φωλεάς άλλου τινός πουλιού έπσετέ ποτε έν ώόν, συντριφθέν

Τὰ, Ἀνάποδα! δὲν φθάνει τόσ' ἀναποδιά στην μέση,
Μόνον θέλεις μεταξύμας κ' ἄλλ' ἀναποδιά νὰ πέση;
Τὰ Π η λ ἄ! ἄ! μὴ! φυλάζου' μὴν ἀλείψης δὲ κίνενα.
Πρόσεχε. — Νὰ! ὄχι, φίλε, σὲ ὀμνῶ τιμῆ ἑνά'
Ἄς νὰ ψάλω κἂν ὅποι' ἂν ἔχομεν ὅλοι μας κλίσειν
Εἰς τὰ φῶτα, στήν παιδείαν! Τοῦτο θέλω στιχοιργήσειν.

Ἦ τὸν ἄπιστον! Σταθῆτε! νὰ ἐδῶ συκοφαντία!
Ἄρον! ἄρον! φερέτετον! Τί ἀν' ἄπιστον κακόν!
Ἔνας Σοῦστος κ' ἐδῶ!!! πνύων μένος πατριωτικόν!
Πιάσατέ τον πρὶν μᾶς φύγη καὶ ὑπάγ' εἰς τὴν Ἑλλάδα,
Καὶ τοῦ Καθενὸς ἐκδόση τὰ τραγούδια εἰς τὴν ἄράδα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΦΥΣΙΚΗ ἹΣΤΟΡΙΑ. Ὁ Χουμβώλδοτος λέγει ὅτι οἱ Φυσιολόγοι γνωρίζουσι 56,000 σχεδὸν εἶδη φυτῶν, 44,000 ζῴδια, 2,500 ἰχθύας, 700 ἔρπετά, 4,000 πτηνὰ καὶ 500 μαστοπόρα. Εἰς τὴν Εὐρώπην μόνον ὑπάρχουσι σχεδὸν 80 εἰδῶν μαστοπόρα, 400 πτηνὰ, καὶ 30 ἔρπετά.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΠΙΡΡΟΗ. Λιβύα ἢ σύζυγος Αὐγούστου τοῦ αυτοκράτορος τοσαύτην ἐπιρροὴν εἶχεν εἰς αὐτὸν, ὥστε οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ τῆς ἀρνηθῆ τὸ οὐδὲν, ἂν καὶ κύριος ὅλου τοῦ κόσμου. Πολλὰ δέσποιναι τῆς Ῥώμης ἐπιθυμοῦσαι νὰ μάθωσι τὸ μυστικόν τῆς τῆν ἡρώτησαν ποῖον μέσον εἶχε νὰ ὀρίξῃ εὐτω τὸν ἄνδρα τῆς. Αὕτη δὲ ἀπεκρίθη ὅτι ὀρίξω θεὰ τῆς ὑπακοῆς μου.

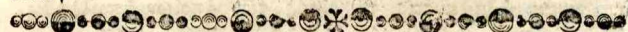
Ο ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Ὅποιος δὲν ἔχει παιδαγωγὸν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ἀρετῆς, ἐξάπαντος θέλει εὑρεῖν διδάσκαλον εἰς τὴν κακίαν.

Ἡ ΥΠΑΝΔΡΕΙΑ. Οἱ τρελλοὶ ἄνδρες καὶ αἰ φρόνιμοι γυναῖκες ὑπανδρεύονται γρήγορα.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. ΣΕΛ. 13 Ἀριθμ 13 ἀντὶ ἐ ἐ ρ ὸ ν γράφ. Ἱεροῦς τινος τύπου.

Γεωργιούπολις, γινόμενοι εἰς τὰς ἡμέρας μας εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Ἰνδίαν. Ῥαγκούν εἰς τὴν Βερμανικὴν αυτοκρατορίαν. Βαγκόγκ καὶ Ἰχαντιβόν εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Σιάμης. Σαιγόγκ, Νατράγκ, Χούε-Χάν (Φαῖσο), Σιγγεούν καὶ Τουρόν (Χανσάν) εἰς τὴν αυτοκρατορίαν Ἀννάμ. — Εἰς τὸ ἐνδότερον ἢ Ἄβα, Πρόμη καὶ Βανάμον εἰς τὴν Βερμανικὴν αυτοκρατορίαν. Κέτχον, εἰς τὴν τοῦ Ἀννάμ. Εἰς τὴν τῆς Ιαπωνίας, ἢ Καβίγη, Ουασάκα, Μίωα, Μοῦρον καὶ Σιμονσέκιον εἰς τὴν νῆσον Νιφόν, Κόκουρα καὶ Σάγκον, εἰς τὴν νῆσον Κιουσού, Τόσα εἰς τὴν τοῦ Σικόφ, Ματσμαί καὶ Χακοδώδη (Φακχοδάδη) εἰς τὸ Ἰέδον.

Ὡς πρῶτον ἐκ τῶν ἐξαγομένων ἄρθρων ἐκ τῶν τόπων τῆς διαίρεσεως ταύτης θέλομεν ἀναφέρει τὸ Τέϊ, ὅπερ οἱ Σῖναι παρέχουσιν εἰς ἅπασαν τὴν Εὐρώπην, καὶ διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου. Ἐκ δὲ τῶν εἰσαγομένων, ἐπίσημότερον εἶναι τὸ ὄπιον. Ἀλλὰ καὶ περὶ τούτων, ὡς καὶ περὶ τῶν ἄλλων διαφόρων ἐξαγομένων καὶ εἰσαγομένων πραγμάτων τῆς Ἀσίας, θέλομεν διαλάβειν εἰς ἰδιαίτερον ἄρθρον, μετὰ μικρὰν ἐπιθεώρησιν καὶ τῶν ἄλλων διαιρέσεων,

ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥΘ.

Παρὰ τὸν εἰς τὴν Ἀγ. Γραφήν ἐμπεριεχόμενον νόμον οἱ Ἰουδαῖοι πιστεύουσιν ὅτι ἔλαβον παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐτέρας τινὰς διατάξεις, αἵτινες, διὰ νὰ μὴ γίνωσι κοιναὶ καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη, ἐδόθησαν διὰ στόματος παρὰ τοῦ Μωϋσέως εἰς τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ, καὶ ἀκολούθως εἰς τοὺς ἑβδομήκοντα καὶ τοὺς ἑπτά, καὶ τελευταῖον εἰς τοὺς Ῥαββίνους. Μετὰ τὴν διασπορὰν δὲ τῶν Ἑβραίων, Ἰουδαίους καὶ Χασκαδόχ, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου ἐπὶ λόγῳ τοῦ ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ διαφυλαχθῶσι πλέον, συνήθροισεν εἰς ἓν βιβλίον ὅλας ταύτας τὰς παραδόσεις καὶ διατάξεις τῶν Ῥαββίνων, τὸ ὁποῖον καὶ ὠνομάσθη Μισνᾶς (ἦτοι δεύτερος νόμος). Ἀκολούθως δ' ἔγιναν

Τὰ, Ανάποδα! δὲν φθάνει τόσ' ἀναποδιά στην μέση,
Μόνον θέλεις μεταξύμας κ' ἄλλ' ἀναποδιά νὰ πείση;
Τὰ Π η λ ἄ! ἄ! μὴ! φυλάξου· μὴν ἀλείψης δὲ κίνενα.
Πρόσεχε. — Νὰ! ὄχι, φίλε, σὲ ὀμνῶ τιμῆμένα
Ἄς νὰ ψάλω κἂν ὅποιαν ἔχομεν ὄλοι μας κλίσιον
Εἰς τὰ φῶτα, στην παιδείαν! Τοῦτο θέλω στιχουργήσειν.

ὦ τὸν ἄπιστον! Σταθῆτε! νὰ ἐδῶ συκοφαντία!
Ἄρον! ἄρον! φερέτέτον! Τί ἀν' ἄπιστον καχόν!
Ἔνας Σοῦστος κ' ἐδῶ!!! πνέων μένος πατριωτικόν!
Πιάσατέ τον πρὶν μᾶς φύγη καὶ ὑπάγ' εἰς τὴν Ἑλλάδα,
Καὶ τοῦ Καθενὸς ἐκδόση τὰ τραγούδια εἰς τὴν ἀράδα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. Ὁ Χουμβώλδοτος λέγει ὅτι οἱ Φυσιολόγοι γνωρίζουσι 56,000 σχεδὸν εἶδη φυτῶν, 44,000 ζῶφια, 2,500 ἰχθύας, 700 ἔρπετά, 4,000 πτηνά καὶ 500 μαστοπόρα. Εἰς τὴν Εὐρώπην μόνον ὑπάρχουσι σχεδὸν 80 εἰδῶν μαστοπόρα, 400 πτηνά, καὶ 30 ἔρπετά.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΠΙΡΡΟΗ. Λιβύα ἢ σύζυγος Αὐγούστου τοῦ αὐτοκράτορος τοσαύτην ἐπιρροὴν εἶχεν εἰς αὐτὸν, ὥστε οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ τῆς ἀρνηθῆ τὸ οὐδὲν, ἂν καὶ κύριος ὄλοι τοῦ κόσμου. Πολλὰ δέσποιναί τῆς Ῥώμης ἐπιθυμοῦσαι νὰ μάθωσι τὸ μυστικόν τῆς τὴν ἡρώτησαν ποῖον μέσον εἶχε νὰ ὀρίξῃ εὐτῶ τὸν ἄνδρα τῆς. Αὕτη δὲ ἀπεκρίθη ὅτι ὀρίζω διὰ τῆς ὑπακοῆς μου.

Ο ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ Ὅποιος δὲν ἔχει παιδαγωγὸν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ἀρετῆς, ἐξάπαντος θέλει εὑρεῖν διδάσκαλον εἰς τὴν κακίαν.

Ἡ ΥΠΑΝΔΡΕΙΑ. Οἱ τρελλοὶ ἄνδρες καὶ αἱ φρόνιμοι γυναῖκες ὑπανδρεύονται γρήγορα.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. ΣΕΛ. 13 Ἀριθμ 13 ἀντὶ ἐροῦ γράφ. Ἱεροῦ τινος τύποις.